

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΚΑΙ ΒΙΟΣ
ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΙΓΙΝΗΣ
ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΤΟΥ ΖΑΚΥΝΘΟΥ
ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

Ψαλλομένη τῇ 17 Δεκεμβρίου ἐν ᾗ τελεῖται
ἡ μνήμη Αὐτοῦ.

«Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι
καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν».
(Σολομ.)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΑΝΔΡ. Β. ΠΑΣΧΑ

42 — Ὅδὸς Πραξιτέλους — 42

1911

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ
ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

Ἐν τῷ μικρῷ ἐσπερίῳ.
Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστώμεν στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν
Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Χόρευε σκίρτα, εὐφραίνου σήμερον Ζάκυνθος, ἐκ σοῦ γὰρ ἀνεφύη, ὁ κλεινὸς Ἱεράρχης, ἥλιος καθάπερ, λάμπων παιδρῶς, εἰς ὑψήλιον ἅπασαν· καὶ ἐκκλησίαν παιδρῶν τὴν τοῦ Χριστοῦ, Διονύσιος ὁ ἐνδοξος.

Τέρπου, ἀγάλλου, σεμνύνου καὶ αὐτὴ Αἴγινα, δρῶσά σου ποιμένα, τὸν καλὸν ἐν τῷ ὕψει στίλβοντα ἐνθέων νῦν ἀρετῶν, καὶ θερμῶς προστατεύοντα, ἐξ οὐρανοῦ ὡς ἐν βίῳ αἰδῆς πιστοῦ, σοῦ ποιμνίου αὐτοῦ πάντοτε.

Ηιερά τῶν Στροφάδων Μονῆς ὁμήγουρις, ὑπερβαλλόντως κόσμει, ἱεραῖς μελωδίαις, λείψανον τὸ θεῖον καὶ θαυμαστόν, οὐρανόθεν ὁ ἑλαχες, Διονυσίου καὶ τοῦτο σεμνοπρέπως, γῶν κυκλοῦσα δοξολόγησον.

Δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Δόξα ἡχος δ'.

Χριστὸν ἐνστερνισάμενος, τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ προθύμως ἐκπληρώσας, καὶ ἀκριβῶς ἐνατενίσας, εὐχὴ τῇ ὑπ' αὐτοῦ διδασκείῃ εὐκρινῶς τὴν ἐν αὐτῇ ἀμοιβαίαν συνθήκην ἐτήρησας· διότι τὰ σὰ ἀφεθῆναι ὀφλήματα ἐφιέμενος, τὰ τοῦ ἐτέρου ἀφήκας συμπαθέστατα· ἔθεν καὶ ἀξίως ἐπαγγελίαν ἔσχες τὴν ἀψευδῇ Διονύσει, βασιλείαν τὴν ἄνω κληρωσάμενος αἰδίμει.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Ησαῖα χόρευε, λόγον Θεοῦ ὑπόδεξαι, προφῆτευσον τῇ κόρῃ Μαριάμ, βάτον καταφλέγεσθαι, καὶ πυρὶ μὴ καίεσθαι, τῇ αἵγλῃ τῆς Θεότητος· Βηθλεὲμ εὐτρεπίζου, ἄνοιγε πύλην ἢ Ἑδέμ· καὶ Μάγοι πορεύεσθε ἰδεῖν τὴν σωτηρίαν, ἐν φάτνῃ σπαργανούμενον, ὃν ἀστὴρ ἐμήνυσεν, ἐπάνω τοῦ σπηλαίου ζωοδότῃν Κύριον τὸν σώζοντα τὸ γένος ἡμῶν.

Εἰς τὸν στίχον προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Τῷ σὺ ὑποδείγματι, χριστομιμήτως παρώτρυνας, ἀγαπᾷν τοὺς ἐχθρού-
οντας, καὶ πάντας ἐδίδαξας, συγγνώμην παρέχειν, ἐξ ὅλης καρδίας
καθὰ ὁ Κύριος φησί, τοῖς ἁμαρτάνουσι καθὼς ἄνθρωποι ἐὰν κληθῇναι
μὲν γλίσχονται, υἱοὶ ὑψίστου καὶ χαίρειν τε, εἰς τὰ ἄνω βασιλεία, σὺν
αὐτῷ δοξαζόμενοι.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Εξηλθεν εἰς σύμπασαν, κατορθωμάτων ὁ φθόγγος σου, καὶ οἱ πάντες
ἐθαύμασαν, τὰ σὰ προτερήματα, καὶ πνεύματος θεοῦ ἐν σοὶ ἐνε-
ργείας οὐπερ καὶ σκευὸς ἐκλογῆς σὺ ἐχρημάτισας παναοίδιμε, διὸ καὶ
ἐστεφάνωσεν, ὁ στεφοδότης τὴν κάραν σου, ἐπαξίως Μακάριε εἰς αἰῶ-
νας δοξάζειν σε.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται.

Ηστράψας θαυμάσιε, ταῖς τῶν θαυμάτων ἐλλάμψεσι, καὶ τὴν κτίσιν
ἐφαιδρυνας, λαμπρὸς Διονύσιε, καὶ πάντας φωτίζεις τοὺς πίστει μολού-
ντας ἐν τῷ ἁγίῳ σου Ναῷ τοῦ προσκυνῆσαι τὸ θεῖον Σκηνός σου, καὶ
τοῦτο μὲν προσπύξασθαι, πηγὴν χαρίτων ὡς γέμουσαν, καὶ ἰάσεις
παρέχουσαν, προσιοῦσι τῇ λάρνακι.

Δόξα ἡχος α'.

Ολος ἀγάπη γενόμενος πολλαπλάσιον ταύτην πρὸς τὸν πλησίον ἐδή-
λωσας· τὸ γὰρ ἄλλοις ἀφιέναι τὰ ἐπταισμένα, καὶ τὸ θερμῶς ἐπαρ-
κεῖν δεόμενος ἀδιάλειπτον, ἐνόμιζες μὲν ἕνα πλοῦτον ἀσφαλῆ, τὸ ἀπο-
πλουτεῖν Θεῷ καὶ τοῖς πένησι, διὰ τοῦτο εἰκότως ἀμοιβαίαν ἔχεις τὴν
ἀποπλήρωσιν, τῶν ἀρρήτων ἀγαθῶν ἀπολαβῶν ὧν καὶ ἡμᾶς κοινωνοὺς,
τῇ μεσιτείᾳ σου ποιήσον Διονύσιε ἀξιόλαστο.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Προορτάσωμεν λαοὶ Χριστοῦ τὰ γενέθλια, καὶ ἐπάραντες τὸν νοῦν
ἐπὶ τὴν Βιθλεὲμ ἀναχθῶμεν τῇ διανοίᾳ καὶ κατιδῶμεν τὴν Παρθέ-
νον, τοῖς ψυχικοῖς λογισμοῖς, ἐπειγομένην τίκτειν ἐν σπηλαίῳ τὸν τῶν
ὅλων Κύριον καὶ Θεὸν ἡμῶν· ἐν Ἰωσήφ κατιδὼν τῶν θαυμάτων τὸ
μέγεθος, ἐδόκει ἄνθρωπον θεωρεῖν ὡς βρέφος σπαργανούμενον, ὑπενόει
δὲ ἐκ τῶν πραγμάτων Θεὸν εἶναι ἀληθινὸν τὸν παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Νῦν ἀπολύεις. Τὸ τρισάγιον, τὸ ἀπολυτίκιον.

Τῆς Ζακύνθου τὸν γόνον.

Ζήτει ἐν τῷ μεγάλῳ ἐσπερινῷ καὶ ἀπόλυσις.

Ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ ἐσπερινῷ τὸ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα
ἱσθῶμεν στίχους Η'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα στιχηρὰ προσόμοια
δευτεροῦντες τὰ τρία.

Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Δεῦτε ὁ χορὸς Αἰθιοπῶν, μετὰ Ζακυνθίων συμφώνως ἡμῶν τιμήσω-
μεν, γόνον ἡμεῖς ἐκλαμπρον, ὑμεῖς ποιμένα καλὸν καὶ σκιρτῶντες
ἐν πνεύματι, Θεῷ δῶμεν δόξαν, τῷ καταξιώσαντι ἅμφω πλουτήσαι

λαμπράν, σκέπην τοῦ κλεινοῦ Ἱεράρχου, νῦν Διονυσίου καὶ τοῦτο θεοῖς
ἐγκωμίοις καταστήσωμεν.

Δίς.

Εφης Παγκρατίῳ ἱερεὶ πτωσὶν ἐν χειρῶν θεοῦ ἄρτου ἱερουργοῦντι ποτέ,
σφόδρα νοσητέων αὐτὸν θεοῖς προσέχειν καλῶς, ὃ δὲ ἄγαν ἐθαύμασε,
πλουσίαν ἐξ ὑψους, χάριν τὴν δοθεῖσάν σοι ἀνακαλύψως, χάριν ἀρετῶν
σου ἐνθέων, ὅθεν καὶ τοῦ πνεύματος ὄντως σκευὸς σε ἡγήσατο θεόπνευστε.

Δίς.

Οτε σου τὸ πνεῦμα τὸ σεπτόν, ἄμεμπτον τῇ κτίστι ἀπέδωκε πρὸς οὐρα-
νίους σκηνάς, τότε σου τὸ ἅγιον σκηνός κατέλιπε ἐπὶ γῆς θαυμα-
τόβρυτον καὶ νῦν ἐν Ζακύνθῳ θαυμαστός ἀπόκειται τῷ θεοσέπτῳ Ναῷ,
αἰεὶ πολιτῶν προστατεύων, τούτων ἐκκληροῦν τὰς αἰτήσεις, πάντοτε ἐν
πᾶσιν ὃ πανθαύμαστε.

Δίς.

Ωφθης ἡγουμένῳ Δανιήλ, ὁφθαλμοφανῶς ἐν τεμένει ἐκτὸς σῆς λάρνακος,
πάντα ἀφελὼν αὐτοῦ τὸν δισταγμὸν τῆς ψυχῆς, αὐτοψεῖ γὰρ ἑώρακε,
φυτῶν λευκοφόρων, μέσον σε ἱστάμενον καὶ διακόνων λαμπρῶν, οἷα λει-
τουργοῦντων σοι Μάκαρ, ὡς ἀρχιερεὶ ἐν τῷ βίῳ θεοπροπεσιτάτῳ Διονύσιε.

Δόξα ἡχος πλ. β'.

Τοῦ διδασκάλου Χριστοῦ ἐν Εὐαγγελίῳ ἀκούσας λέγοντος, ἐν τούτῳ
γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστέ ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν
ἀλλήλοις, εὐκαίρως τῷ ἔργῳ μαθητῆς ἀνεδείχθης δοκιμὸς ἀγιώτατε
πάτερ, τὸν γὰρ πικρὴ θανάτῳ τοῦ βίου στερήσαντα Κωνσταντίνον σου
τὸν γνήσιον σύγγονον, γλυκυτάτοις σου τρόποις ὑπεδέξῃ γλυκύθυμεθυ-
μοῦ διωκόντων τὸν δε ρυσάμενος, ἐν ἀποκρύφῳ τηρήσας καὶ ἀντὶ θανά-
του, τὸ ζῆν ἀνταπέδωκας ἔργον ὄντως παράδοξον, καὶ ὑπὲρ φύσιν
εἰργάσω μνησίθες, τοῖς πέραςι πολυθρύλλητον, καὶ ψυχῆς γενναίως καὶ
φιλοθέου ἀντάξιον διὸ παρρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον Ἱεράρχα πανεύφημε,
ἐκτενῶς ἱκέτευε, εἰρήνην πλουσίαν δωρηθῆναι τῇ πόλει σου, τῇ ἀγλαο-
φανῶς ἐκτελούσῃ τὴν λαμπράν καὶ πανέορτον μνήμην σου.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Σπήλαιον εὐτρεπίζου ἡ ἀμνάς γὰρ ἦκει ἔμβρυον φέρουσα Χριστὸν
φάντην δὲ ὑποδέχου, τὸν τῷ λόγῳ λύσαντα τῆς ἀλόγου πράξεως ἡμᾶς
τοὺς γηγενεῖς ποιμένες ἀγραυλοῦντες μαρτυρεῖται θαῦμα τὸ φρικτὸν
καὶ μάγοι ἐκ Περσίδος χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν τῷ βασιλεῖ
προσάξατε, ὅτι ὠφθῇ Κύριος ἐκ παρθένου μητρός, ὅπερ καὶ κύψασα
δουλικῶς ἡ μήτηρ προσεκύνησε, καὶ προσεφθέγγετο τῷ ἐν ἀγκάλαις
αὐτῆς· πῶς ἐνεσπάρης μοι ἢ πῶς μοι ἐνεφύης ὁ λυτρωτής μου καὶ θεός.
Εἴσοδος τὸ φῶς ἱλαρὸν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν
αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος ὃς εὗρε σοφίαν καὶ θνητὸς ὃς εἶδε
φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύσθαι ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου
θησαυρούς· τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν, (οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ)
οὐδὲν πονηρόν, εὐγνωστός ἐστι πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτήν, πᾶν δὲ

τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν, ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ· τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἔρῳ, καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει· αἱ γὰρ ἐξοδοὶ μου ἐξοδοὶ ζωῆς καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς καὶ προτεῖμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων· ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκευάσα βουλὴν καὶ γνῶσιν καὶ ἐννοίαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην· ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχὺς· ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρίσσουσι χάριν· νοήσατε τοίνυν ἄνακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἐνθεσθε καρδίαν· εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν σεμνὰ γὰρ ἔρῳ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὁρᾷ ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ· ὁ λάρυγξ μου ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ· μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου· οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν οὐδὲ τραγγαλιῶδες· πάντα εὐθὲς ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὁρᾷ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν· διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γέννητε ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν καὶ πλησθῆσθε πνεύματος.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται· χεῖλη ἀνδρῶν σοφῶν ἐπίστανται χάριτος, στόμα δὲ ἀσεβῶν καταστρέφεται· ζυγὸς δόλιος βδελύγμα ἐνώπιον Κυρίου, στάθμιον δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῷ οὐ ἐὰν εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία· στόμα δὲ ταπεινῶν μελετᾷ σοφίαν· τελειότης εὐθέως ὁδηγήσῃ αὐτοὺς καὶ ὑποσκελισμὸς ἀδεοῦντων προνομεύει αὐτούς· οὐκ ὠφελήσῃ ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ, δικαιοσύνη δὲ ῥύσεται ἀπὸ θανάτου, ἀποθανὼν δίκαιος ἔλιπεν μετὰ· μελὸν πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια· δικαιοσύνη ἀμώμου ὁρᾷ τομῆς ὁδοῦς, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει ἀδικία· δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὁρᾷ ῥύσεται αὐτούς, τῇ δὲ ἀβουλία ἀλίσκονται παράνομοι· τελειήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὀλλυται· ἐλπίς, τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ὀλλυται· δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραδίδοται ὁ ἀσεβής· ἐν στόματι ἀσεβῶν παγὶς πολίταις, αἰσθησις δὲ δικαίων εὐδοξία· ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατώρθωται πόλις, καὶ ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα· ἐν εὐλογίᾳ εὐθέως ὑψώθησεται πόλις, στόματι δὲ ἀσεβῶν κατασκαφήσεται· μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεῆς φρενῶν· ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἀγει.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελειήσῃ, ἐν ἀναπαύσει ἐστὶν· γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται· πολλὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικίας γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος· εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη· ἡρπάγη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπατήση ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυρεῖ τὰ καλὰ καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας, μεταλείπει νοῦν ἄνακον· τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς, ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Ἡ συνήθης ἐκτενής.

Εἰς τὴν λιτὴν ψάλλομεν στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Τῷ ματαιόφρονι βίῳ, ἀποταξάμενος, τοῦ πολυπλάνου κόσμου ἔξω ἐγένου· θεόληπτε, καὶ ἀπλήτῳ πόθῳ τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας· ἔπου γὰρ Θεὸς δὲ ποδοῦμενος, Κόσμος ὅλος καταπεφόνηται διὰ ἐρημικῶς τὸν βίον ἄγειν ἡρέτησας, καὶ ἐν σώματι ὡς ἀσώματος, πολιτεύεσθαι· ἡμῖν δὲ ἀσπὴρ νεοφανῆς τυγχάνεις, μαρμαριγαῖς εὐσεβείας διαλάμπων καὶ ψυχᾶς τῶν πιστῶς σε ὑμνούντων, φωτίζων ἐν πνεύματι ἀξιωμνῆτε.

Ἦχος β'.

Αρσενος ἁμιρος γυνή, τυχεῖν ποθοῦσα εὐσεβῶς σου ἐδέετο· ἡς τῆς δεήσεως ἐπακούσας, σαφῶς ἐν δράματι ὑπέσχεο τὰ καταδόμια, εὐελπιν ἐργασάμενος· διὸ καὶ περιχαρὴς γενομένη, καὶ συλλαβοῦσα ταχὺ ἄρσεν χαρίεν κατ' ἔφεσιν ἐν χάριτι τέτοκεν· ὅθεν εὐχαρίστως ἀνύμνησε, καὶ τὴν σὴν πρὸς Θεὸν παῖρησίαν, παῖρησίᾳ ἐκήρυξεν, Ἱεράρχα παμμακάριστε.

Ἦχος γ'.

Πάθῃ ἀποπληξίας ποτὲ, γυνή τις ἄλλη ἐκ τῶν οἰκείων σου· Ὅσιε, περιπεσοῦσα δεινῷ, δι' οὗ ἄλλος μείνασα, ἡμιθανὴς καὶ ἀκίνητος τῇ μόνῃ ἀφῇ τοῦ τιμίου δακτύλου ἐκ τῆς ἀγίας σου σοφοῦ ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτῆς, καὶ τῶν νεαρικωμένων μελῶν τὴν λαλίαν αὐτίκα ὡς τοῦ θαύματος, σὺν τῇ τελείᾳ ῥώσῃ ἀνέλαβε· καὶ τὸ θαῦμα κηρύξασα, τὸν σὲ μεγαλύνοντα Κύριον ἐμεγάλυνεν ὃν ἐκτενῶς ἱκέτευε, θαυματουργεῖ Διονύσιε, ὑπὲρ τῶν πίστει θαυμαζόντων καὶ εὐφημούντων τὰ ἀξιάγαστά σου θαυματουργήματα.

Ἦχος δ'.

Εὐφραίνονται ὅσοι οἱ στροφάδων οἰκῆται ἐν εὐσήμενῇ ἡμέρᾳ τῆς σεπτῆς σου κοιμήσεως Ἱεράρχα πανέντιμε· οὐ γὰρ μόνον σε ζῶντα, κανόνα ἀρετῶν ἐκαρπόσαντο, εὐσεβείας τε καθηγητὴν καὶ σεμνότητος, ἀλλὰ καὶ μετὰ πότμον ἀκεστήν ἀλγυνῶν, ῥύστην ἐν κινδύνοις, καὶ τῆς μονῆς φρουρόν, τὸν ἀκοίμητον κέκτηνται. Ἦς ἄνωθεν εὐστόχως, προϊστάμενος, τοὺς ἐν ταύτῃ μονάζοντας, τοῦ φοβεροῦ σεισμοῦ καὶ φθοροποιοῦ, δι' ὅπτασίς ποτὲ ἐλυτρώσας πανθαύμαστε· καὶ τὸν ἐν Ἡλιβάτῳ ἐκεῖ Πύργῳ μοναστὴν ἐξ ἔθους τότε σκοπεύοντα, ἄφω σὺν τῷ κλόνῳ καὶ τῷ τοῦ πύργου τείχει φθαρέντι, αἰνῶς κατολοσθῆσαντα καὶ σὲ πιστῶς ἐπικαλεσάμενον, ἐν ἀκαρεῖ ἄτρωτον καὶ ἀρτεμὴν διέσωσας· διὸ εὐχαρίστως μέλπουσι κράζοντες τὸ θεοσύλλεκτον σύστημα, τῶν ἀπαύστως τιμόντων σε ἅγιε περιφύλαττε.

Δόξα

Ἦχος πλ. α'.

Εἰς ἀρετῶν ἀκρόρειαν ἀνενεχθεὶς πολλῶν ἡξιώθης παρὰ Θεοῦ πάτερ· χαρισμάτων ὅσιε, ἀνθ' ὧν καὶ ἐκ πολλοῦ τεθνηκεῖαν ἀφορισμῷ δεσμευθεῖσαν ἀλγύναν προσευχῇ ἐκτενεῖς σου διέλυσας καὶ τὸ πτῶμα κατέλυσας· θράσος ἀλείων δυσπίστων παραδόξῳ ἄγρας κατέναυσας θαύματι· ποταμοῦ ῥοὴν κατέστειλας καὶ ἀβρόχως διώδυσας· ὑετὸς καθ' ὃδὸν ἐπανεληθὼν οὐδαμῶς τὴν ἐσθῆτά σου ἴχμασε· τὸ διὰ λήθης πρεσβυτέρου παράπτωμα νοουθετικῶς ἀπεκάλυψας πολλὰ σου τὰ ἐν βίῳ τεράστια, πυκνὰ

τὰ μετὰ θάνατον θαύματα· διὸ αἰτοῦμέν σε θαυματοφόρε Διονύσιε· μὴ διαλείπης δυσωπῶν τὸν εὐδιάλλακτον Θεὸν ἐκ δεξιῶν παραστήσαι τοὺς εἰλικρινῶς εὐφημοῦντάς σε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός,

Μὴ στυγναῖς Ἰωσήφ καθορῶν μου τὴν νηδύν· ὕψει γὰρ τὸ τικτόμενον ἐξ ἐμοῦ, καὶ χάρησιν καὶ ὡς Θεὸν προσκυνήσεις, ἡ Θεοτόκος ἔλεγε τῇ ἑαυτῆς μνηστῆρι μολῶσα τοῦ τεκεῖν τὸν Χριστόν· ταύτην ἀναμνήσωμεν λέγοντες· Χαίρει κεχαριτωμένη, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος καὶ διὰ σοῦ μεθ' ἡμῶν.

Καὶ αἱ συνήθεις εὐχαί.

Εἰς τὸν Στίχον Στίχ· προσόμοια Ἦχος πλ. α΄.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Ανθὸς ἐκ γῆς Ζακύνθου τερπνόν, ἀναβλαστῆσαν εὐωδίας τῆς χάριτος, ἐκχεεῖ τὰς μυριπλόους ταῖς διανοαῖς πιστῶν, ὁ κλεινὸς πατέρων Διονύσιος. Πηγὴ τε ἀένναος, τῶν ἰάσεων πέφυκε, πέλαγος θείον, τῶν θαυμάτων ἀκένωτον, ἐκκλησίας δέ, ὁ φωστὴρ ὁ λαμπρότατος, φέγγος φαίνειν τὸ ἄδυτον, τοῖς πέρασιν σήμερον ἐν τῇ λαμπρᾷ αὐτοῦ μνήμῃ, ἣν ἐκτελοῦντες δοξάζομεν· Χριστὸν τὸν Σωτῆρα τὸν δοξάζοντα τοὺς τοῦτον θερμῶς δοξάζοντας.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Εστερξας συμπαθῶς σπλαγχνισθεὶς, τὸν μαινομένον σου ὁμαίμονος δέξασθαι, καὶ τοῦτον δὴ εἰσοικίσας μετὰ ἀδόλου στοργῆς, μυχοῖς ἐνδοτάτοις ἐγκατέκρυψας, χειρῶν ἐκρυβόμενος, τῶν ζητούντων τὸν ἄνθρωπον δεινῶς σπαράξαι, ἀπηγὴ ἀλιτήριον, ἐν οἰκῇματι ὃ κατόικεις πανόλβιε· τοῦτο δὲ ὅλον ἔπραξας, πληρῶσαι βουλόμενος τὴν ἐντολήν τοῦ Δεσπότη, κακοποιούντας κελεύοντας, φιλεῖν ὁλοψύχως, καὶ πολλὴν ἀμνησιακοῖς χάριν παρέχοντας.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται.

Χαίροις ὁ τῶν Στροφάδων φρουρὸς καὶ μοναζόντων τῶν ἐκεῖ ὁ παράκλητος, διώκτης τῶν πολεμίων, καὶ πειρατῶν ἀσεβῶν κατὰ τῶν δόσιων τὰ ὀρμήματα· ζητούντων ἐκάστοτε, ἐξαρπᾶσαι σπαράξαι τε, ἀναχαιτίζων κραταιᾷ ἀντιλήψει σου, καὶ προπύργιον, τῆς μονῆς ἐνδυνάμειος ὄντως ἀκαταμάχητον, καὶ στύλος καὶ στήριγμα, τῶν ἱερῶς ἀσκουμένων, ὑπογραμμὸς τε σωτήριος, καὶ τύπος ὑπάρχων Διονύσιε διὸ σε νῦν μακαρίζουσι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Τῶν κλεινῶν προπατόρων τὰς ἀρετὰς ἐμιμήσω κατ' ἔχονος θεοπέσει. Ἀβραάμ τὸ φιλόξενον, Ἰακώβ τε τὸ ἄκακον, καὶ Ἰωβ τὸ ἀμειπτον, Μωϋσέως τὸ ἀπλαστον, καὶ Δαβὶδ βασιλέως τὸ πρᾶον τὸ συμπαθὲς καὶ φιλόστοργον· διὸ Χριστὸς καὶ ζῶντα καὶ μεταστάντα σε, θεοσημείας καὶ τέρασιν, ἀφθόνως ἐδόξασε, καὶ τῇ σεπτῇ ἐκκλησίᾳ ὡς ἀρετῶν ἐνθέων κειμήλιον παρέδωκε· ἐν ᾗ ἐσώτες ψαλμικῶς βοῶμέν σοι, τὴν πόλιν σου τὴν ἐνεγκοῦσαν, καὶ πᾶσαν ἀλλοδαπὴν ὀρθοδόξων ταῖς πρὸς Θεὸν σου πρεσβείαις ἁγίε διαφύλαττε.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Υπόδεξαι Βηθλεὲμ τὴν τοῦ Θεοῦ μητρόπολιν, φῶς γὰρ τὸ ἄδυτον ἐπὶ σὲ γεννηθῆσαι ἤκει. Ἄγγελοι θαυμάσατε ἐν οὐρανῷ, ἄνθρωποι δοξάσατε ἐπὶ τῆς γῆς, μάγοι ἐκ Περσίδος τὸ τρισάγιον ὕμνον προσκομίσαστε, ποιμένες ἀγραυλοῦντες τὸν τρισάγιον ὕμνον μελωδήσατε, πᾶσα πνοὴ αἰνεοσάτω τὸν παντοεργέτην.

Τὸ νῦν ἀπολύεις τὸ τρισάγιον καὶ τὸ ἀπολυτίκιον.

Τῆς Ζακύνθου τὸν γόνον καὶ Αἰγίνης τὸν πρόεδρον, καὶ φρουρὸν μονῆς τῶν Στροφάδων, Διονύσιον ἅπαντες τιμῶμεν συμφώνως οἱ πιστοί, βοῶντες πρὸς αὐτὸν εἰλικρινῶς· σαῖς λιταῖς τοὺς τὴν σὴν μνήμην ἐπιτελοῦντας σῶζε καὶ βοῶντά σοι. Δόξα τῇ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῇ σὲ θαυμαστώσαντι, δόξα τῇ δωρησαμένῳ σε ἡμῖν, πρέσβυν ἀκοίμητον.

Δόξα τὸ αὐτό, καὶ νῦν τοῦ Γαβριὴλ φθεγξ. καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὅρθρον μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, Τὸ Θεὸς Κύριος, τὸ ἀπολυτίκιον Δίς. Καὶ νῦν τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου.

Εἰς τὴν πρώτην στιχολογίαν Ἦχος α΄.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αγάπης τῇ δεσμῷ συντεθεὶς θεοφόρε, διέλυσας τρανῶς, τὴν κακίαν τῆς ἐχθρας, φονέα γὰρ συγγόνου σου, πεφευγότα τῇ σκέπῃ σου, μὴ εἰδότα σε τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ εἶναι, δίκης ἔσωσας ἐπικειμένου θανάτου καὶ σῶσον ἀπέστειλας.

Δόξα ὁμοιον.

Οὐκ ἔγνω τὸν Θεόν, ὃς ἀγάπη ὑπάρχει, ὁ μὴ ἐχθρὸν φιλῶν, ὃς πλησίος τυγχάνει, διόπερ καὶ ἐπλήρωσας ἐντολήν· θείαν ὅσαι καὶ τὸ ἐγκλημα, σοῦ ἀδελφοῦ φονοκτόνῳ, συνεχώρησας, κατὰ Θεὸν ὡς οἰκτίρων· Θεὸς τ' εὐηρέστησας.

Καὶ νῦν.

Μεγάλως ὁ Θεός, ἀγαπήσας τὸν κόσμον, τὸν ἄγγελον βουλῆς ἑαυτοῦ τῆς μεγάλης, τῇ κόσμῳ μὲν ἀπέστειλεν εἰς ἀγάπης ἐπίδειξιν, τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐκ τῆς ἀγνῆς σαρκωθέντα, τεχνησόμενον, ἐν Βηθλεὲμ τῇ σπηλαίῳ, ταχὺ δὲν δοξάσωμεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν Κάθισμα Ἦχος δ΄.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῇ Σταυρῷ.

Προσενεχθεὶς ἀπὸ παιδὸς τῇ Κυρίῳ δι' ἀρετῶν σεβασμιώτατε πάτερ θυσία ὄντως γεγονόςας εὐπρόσδεκτος Θεῷ, κλέος ἐχρημάτισας τῶν δόσιων τρισμάκκαρ, θείον ἐγκαλλώπισμα ἱερῶν ἐφάνης, καὶ νῦν πρεσβεύεις ὑπὲρ εὐσεβῶν ἑορταζόντων ἐν πίστει τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Ὅμοιον.

Οἱ τῶν Στροφάδων θεοφόροι πατέρες, ἐν ταῖς ἀνάγκαις ἀρωγὸν σε καὶ ῥύστην, καὶ ἱατρὸν πανάριστον γινώσκουσιν αἱ, πάντων τὰ νοσήματα, θεραπεύοντα τάχει, νέφος τε ἐλαύνοντα ἐξ ἄγρου τῶν ἀκριθῶν, καὶ οὐρανὸν δὲν ὕμνον ἀγαθὸν μάκαρ ἐκπέμποντα τῇ μεσιτείᾳ σου.

Καὶ νῦν.

Ο δι' ἀγάπην πατρικῆς εὐπλαγχνίας, πρὸς ἡμᾶς πέμψας τὸν υἱὸν ἐπ' ἐσχάτων, ἐκ τῆς πανάγου ἀπορον φορέσαντα ἐν γῇ, σάρκα τὴν ἀνθρώπινον, ἵνα ῥύσῃ τῆς πλάνης, πλάσμα τὸ ἀνθρώπινον αὐτὸς πάντας ἐν πίστει, καταξιώσαι γέννησιν υἱοῦ τοῦ προσκυνῆσαι ἀξίως δεόμεθα.

Μετὰ τὸν πολυέλεον. Κάθισμα ἤχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Δεσμευθεῖσα τῷ δεινῷ, γυνὴ ποτὲ ἀφορισμῷ διελύθη σοῦ πιστοῦ, ὑπὸ θεράποντος Χριστοῦ, εἰς γῆν αὐτίκα στραφεῖσα ἐξ ἧς ἐλήφθη· καὶ πάντες θεαταί, ἐπτυξαν πάνυ σεπτέ, σὺ δὲ ὡς ταπεινῶς καὶ πόρρω δόξης κενῆς, τὸ γεγονός μετὰ δόλως σαφηνίσας βιοῦντος σου ἐπετίμησας· ἀλλὰ σε χάρις πηγὴν θαυμάτων, τοῖς πᾶσι μάκαρ ἀνέδειξε.

Δέξα. Ὁμοιον.

Γυναικὶ θεοσεβεῖ, κατ' ὄναρ ὠφθῆς καὶ αὐτῇ ἔφης· οἶκον μὴ πεσεῖν ἐν σοὶ σεισμῷ ἀλλὰ θαρρεῖν τῇ ἐπισκέψει τῇ σῇ μέγιστε Ἱεράρχα· ἐστήριξας δ' αὐτὸν ταῖς σαῖς ἀγίαις εὐχαῖς· καὶ πάντας ἐν αὐτῇ τοὺς ἐνοικοῦντας πιστῶς, ἔκτοτε δὲ ὁ οἶκος καθωράθη πάτερ τρανῶς ἀκατάπτωτος, καὶ ἦν οὖν θαῦμα, φθίμενον οἶκον, στήναι πάντων στερρότατον.

Καὶ νῦν.

Ετοιμάζου Βηθλεέμ, ἡνοικτα πᾶσιν Ἑδέμ, εὐτρεπίζου Εὐφραδᾶ, ὅτι τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, ἐν τῷ Σπηλαίῳ ἐξήνθησεν ἐκ τῆς Παρθένου. Παράδεισος καὶ γὰρ ἐκεῖνης γαστήρ, ἐδείχθη νοητῶς, ἐν ᾧ τὸ θεῖον φυτόν, ἐξ οὗ φαγόντες ζήσομεν, οὐχὶ δὲ ὡς ὁ Ἀδὰμ τεθνηζόμεθα. Χριστὸς γεννᾶται, τὴν πρὶν πεσοῦσαν, ἀναστήσων εἰκόνα.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τοῦ ἁ. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου Προκείμενον.

Τὸ στόμα μου καλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχ. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τά. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην. Ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας.

Ὁ Ν. Δέξα, ταῖς τοῦ Ἱεράρχου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ τὸ ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Αγάλλεται σήμερον ἡ ἐκκλησία Χριστοῦ καὶ πανηγυρίζει φαιδρῶς καινὸν ἱεράρχην ὁρῶσα ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῶς εἰσαχθέντα, τὸν σεπτὸν Διονύσιον, ὃς ἀδιαλείπτως πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν πίστει τιμῶντων τὴν ἱεράν αὐτοῦ κοίμησιν.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου καὶ τὰ ἔξης. Οἱ κανόνες.

Ὁ παρών, τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'. Ὡδὴ ἁ. Ἦχος ἁ.

Ωδὴν ἐπινίκιον ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιήσαντι θαυμαστὰ τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ σώσαντι τὸν Ἰσραὴλ ὅτι δεδόξασται.

Ως μόνῃ τὸν ἄχρονον υἱὸν ἐν χρόνῳ τεκοῦσα σαρκούμενον Παναγία ἄχραντε πάντα τὰ χρόνια, τῆς παναθλίας μου ψυχῆς πάθη θεράπευσον.

Τὰ τραύματα πάντα γινε τὰ τῆς ψυχῆς μου, καρδίας τὴν πύρρῳσιν, λογισμοῦ τὴν σκότῳσιν, καὶ τοῦ νοῦς ἐκτροπᾶς, ἀφάνισον ὡς συμπαθῆς ταῖς σαῖς δεήσεσι.

Τὸ φῶς ἡ κηρύσσα τὸν λυτρωτὴν μου, τοῦ σκότους με λύτρωσε καὶ βασάνων ἄχραντε τῶν αἰώνων ἐκεῖ, ὅπως σωζόμενος ὁμῶς τὰ μεγαλεῖά σου.

Νοὸς μου πανάμωμε τὰς ἀμαυρώσεις, φωτὶ σου ἀπέλασον, ἡ τὸ φῶς κηρύσσα τὸ ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ δώρησαι μοι ἀγαθὴ τὸ φῶς πρόβλεψαι τὸ ἐκ σοῦ ἐξανατεῖλαν ἡμῖν.

Ὁ κανὼν τοῦ Ἁγίου ἤχος καὶ εἰρμὸς ὁ αὐτὸς οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Νικολάου ἱερέως Γαβριλοπούλου πλήν τῆς ἐννάτης.

Νοὸς μου τὴν ζόφῳσιν φωτὶ τῷ θεῷ λαμπρῶς ἱκάνωσον εὐφημήσαι μέλλοντος τὴν θείαν μνήμην σου σαῖς Διονύσιε λιταῖς Αἰγίνης πρόεδρε.

Ιδοὺ συνευφαινόνται τοῖς Ζακυνθίοις πατέρες σεβάσμιοι, τῶν Στροφάδων ἅπαντες, καὶ τῆς Αἰγίνης λαός· ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ κοινοῦ αὐτῶν προστάτου θερμοῦ.

Κλεινῶν γεννητόρων μὲν υἱὸς ἐγένου, λαμπρῶν καὶ ἐνδόξων τε, ἀλλ' αὐτὸς κατέλιπες ὡς νουνεχέστατος, πᾶσαν προσπάθειαν σοφῆ γῆνῃς σχέσεως.

Θεοτοκίον.

Οἱ Μάγοι σκοποῦμενοι ἄστρον Περσόθεν, αὐτὸ ἐφεπτόμενοι ταχυδρόμῳ σπεύδουσιν, εὐρεῖν τὸν ἀνακτα, ὃν ἐν Σπηλαίῳ σαρκικῶς τεκεῖν παρθένος μολεῖ.

Ἄλλος κανὼν τοῦ Ἁγίου ἤχος ὁ αὐτός. Ποίημα Ἀγγέλου Συμμαχίου πρὸς τὸ Χριστὸς γεννᾶται.

Οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Γέρας Ζακύνθου Ζάκυνθος γεραίρει.

Χριστὸς γεννᾶται.

Γεραίρειν σήμερον θέλοντι, Χριστοῦ σε ἱεράρχην τὸν ἐνδοξον, Χριστὸν παῖδρα αἰτησαι, ἰσχὺν δωρήσασθαι μοι σὺ ὁμνωδῷ, ὅπως κατὰ χρέος εὐφημήσω σε ἀξίως Διονύσιε.

Εκ γῆς Ζακύνθου ἀνέτειλας, ὡς ἥλιος λαμπρὸς ἱερώτατε, Χριστοῦ ἐκκλησίαν ἄπασαν, ἀγάζων ταῖς ἀκτίσι σῶν ἀρετῶν, διὸ νῦν συμφώνως, ὁμνωδαίς οἱ πιστοὶ σὲ μεγαλύνομεν.

Δέξα.

Ρητόρων γλῶσσαι οὐ σθένουσι, καλῆσαι ἱκανῶς προτερήματα, τὰ σὰ πρὸς ἀξίαν ἐνδοξε, καὶ γὰρ ὑπὲρ τὴν φύσιν ὠφθῆς ἐν γῇ, μάκαρ τοῖς ἀγγέλοις ὁμιλῶν θεοπρεπῆς καθάπερ ἄγγελος.

Καὶ νῦν.

Αγγέλων δῆμοι ἐξίστανται, ὁρῶντες ἐπὶ γῆς ἀφικόμενον, υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν ἀναρχον, υἱὸν σου γεννηθέντα χρόνῳ σεμνῇ, καὶ παρθένον αὐθις σὲ φυλάξαντα ἀγνήν ὥσπερ τὸ πρότερον.

Καταβασία.

Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε, Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε, Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε· ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ ἀνυμνήσατε λαοί, ὅτι δεδόξασται.

Ὡδή γ'.

Στερεωθήτω ἡ καρδία μου.

Χαίρε ἡ ῥάβδος ἡ βλαστήσασα, εὐθαλὲς καὶ ἄνθος ἀμάραντον· χαίρε ἡ τράπεζα ἐν ἣ ἄρτος ἅγιος πρόκειται, οὗ οἱ πρῶγοντες πανύμνητε, οὐ θνήσκουσι πώποτε.

Τῆς στεριεύσεως διανοίας μου, ἀκαρπλίαν πᾶσαν ἀπέλασον, καὶ καρποφόρον ἀρεταῖς, τὴν ψυχὴν μου ἀνάδειξον, Παναγία Θεοτόκε, τῶν πιστῶν ἡ βοήθεια.

Ρυσάι με πάσης κατακρίσεως καὶ πολλῶν σκανδάλων τοῦ ὄψεως, τοῦ αἰωνίζοντος πυρὸς καὶ τοῦ σκότους πανάμωμε, ἡ τὸ φῶς ἀποκνήσασα, ἡμῖν τὸ ἀνέσπερον.

Τὸ ἀπαραίτητον κριτήριον, καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο τὸ ἄσβεστον, καὶ τὴν ἀπόφασιν ἀγνή, τὴν φρικτὴν ὅλως δέδοικα, σπεῦσον σῶσον πρὸ τοῦ τέλους ἀγαθὴ τὸν ἱκέτην σου.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Λαμπρύνας πάτερ αἰσθητήρια, τῆς ψυχῆς σου ταύτην ἐκτέλεσας, δοχεῖον θεῖον ἀρετῶν καταγώγιον πνεύματος, καὶ ἐν σοὶ ἐπανεπαύσατο Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ανεπιστρόφως τρίβον δοῖε, τὴν στενὴν καὶ λίαν ἐπίπονον βαδίσας ἐφθασας αὐτὸ ὀρεκτὸν τὸ ἀκρότατον, καὶ πρὸς πλάτος παραδείσου, κατοικεῖν εἰσελθῆλυσθαι.

Οτὰ κρυπτὰ γινώσκων Κύριος, καὶ νεφροὺς ἐτάζων ὡς γέγραπται, προεγνωκῶς γνώμης τῆς σῆς, τὸ εὐθὲς καὶ ἀκέραιον, σὲ ποιμένα προχειρίζεται, Αἰγίνης πανάριστον.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ νικᾶ οὐ μόνον βρότειον, ἀλλὰ καὶ νοῦν πάντα ἀγγελικόν, συγκαταβάσεως τῆς σῆς, Χριστὲ βάθος τὸ ἄπειρον, Θεὸς γὰρ ὢν σάρκα δούλου, ἔρχῃ νῦν τοῦ ἐνδύσασθαι.

Ἄλλος. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Σοὺ τελούντας μάκαρ, ἐκ βαθέων καρδίας τὴν κοίμησιν ἐν τῇ λαμπρᾷ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, φωτοφώρῳ ἡμέρᾳ τυχεῖν τῆς χαρᾶς ἀξίωσον, τῆς ἀνεκφράστου ἐκείνης φαιδρῶς εἰς αἰῶνας ἅγιε.

Ζωῆς ἀκηράτου, κληρονόμον γενόμενος ὦσι, νῦν ἐν τῇ γῇ τῇ τῶν πρεσβῶν, εὐφροσύνης ἀγάλλῃ ἐνθα καὶ ἡμῶν μνημόνευε σὼν αὐτοχθόνων πρεσβέων θερμῶς, σωτηρίας τεύξασθαι.

Δόξα.

Αοράτων πάτερ ἐκδομάτων τῶν ἁγῶ προκύψας τὰ νῦν, τῇ ἐνεγκούσῃ δὴ παράσχου, ἐκ Θεοῦ εὐλογίαν, τροφὴν οἷα σῇ μακάριε, καὶ τοὺς οἰκούντας ἐν ταύτῃ πιστοὺς, ἅγιε περισῶξε.

Καὶ νῦν.

Κλεινὸν τόκον κόρη, σοὺ προφῆται οἱ θεοὶ προέφησαν, ἐν ἐν βραχεῖ ἐν τῷ Σπηλαίῳ, προσκυνήσωσι Μάγοι Περσῶν βασιλεῖς οἱ ἐνδοξοί, καὶ σὺν αὐτοῖς οἱ ποιμένες τρανῶς τὸ θαῦμα κηρύττουσιν.

Καταβασία.

Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντι ἀρρεούτως υἱῷ, καὶ ἐπεσχάτων ἐκ Παρθένου, σαρκωθέντι ἁσπέρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ βοήσωμεν, ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν ἅγιος εἰ Κύριε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὴν ἀγῆρω ποθήσας ὄντως ζωὴν, καὶ γηγένων τὸν βίον μεμυστικῶς, ἁγίων ἐξήλυσας πολιτεῖαν τὴν ἐνθεον, ἐκ νηπίου δὲ ταῦτα, συνέσει διέκρινας, καὶ σαρκὸς μὲν τὰ πάθη, νοὶ καθυπέταξας, ἔθεν καὶ τὸν ὄλβον, σκυβαλήσας γονέων, ἀπέβαλες ὄλβιε, Διονύσιε δοῖε καὶ Χριστῷ ἡκολούθησας· σπεῦσον οὖν πρεσβείαις πρὸς Θεόν, αἰωνίου πάντας πυρὸς ρύσασθαι, τοὺς ἐορτάζοντας πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα ὁμοιον.

Τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου ἀκηκόως, ἀγαπᾶν, ἐχθροὺς, φάσκοντος ἀκραιφνῶς, θερμῶς συνετήρησας ἐν ὧσι τῆς καρδίας σου, διὸ καὶ ἀδελφόν σου κακῶς τὸν φονεύσαντα, ἐκ χειρὸς ἔχνευόντων, εὐσπλαγγῶς διέσωσας, εἰτα νοουθετήσας συμπαθῶς τοῦτον μάκαρ, μακρὰν ἐξαπέστειλας, τῆς πατρίδος μακρόθυμε, καὶ ἐφόδιον ἔδωκας, πρεσβέων Χριστῷ τῷ Θεῷ δωρηθῆναι τῷ ἀθλίῳ ἄφεσιν, τετολμηκότι τοιαῦτα συνεργεῖν δαίμονος.

Καὶ νῦν ὁμοιον.

Ηπηγὴ τῶν χαρίτων σὺ ἀληθῶς θεομήτωρ ὑπάρχεις γένει βροτῶν, Θεὸν ὡς τέξασα, ποιητὴν πάσης κτίσεως, χαριτώνυμε κόρη διὸ δυσωποῦμέν σε, εὐσεβῶς προσκυνῆσαι ἡμᾶς καταξίωσον πίστει προσιόντας, τῷ Σπηλαίῳ καὶ φάτνῃ τὸν ὕψιστον ἀνακτα, δι' ἡμᾶς ἐνδυσάμενον· σάρκα ἵνα ῥύπον, τῆς ψυχῆς ἐκκαθάρῃ καὶ θεώσῃ τὸν ἀνθρωπον, τὸν ὀλισθησάντα φθόνῳ ἀρχεκάκου ὄψεως.

Ὡδή δ'. Ἐν πνεύματι προβλέπων προφῆτα Ἀββακούμ.

Παρθένε Παναγία ἀμώλυντε σκηνή, μολυνθέντα πταίσμασι καθάρισόν με νῦν τῶν οἰκιρμῶν σου ῥανίσαι καθαρωτάταις, καὶ δός μοι χεῖρα βοηθείας ἵνα κράζω, δόξα σοι ἀγνή θεοδόξαστε.

Ελέησόν με μόνη, ἐλέους ἡ πηγὴ, θεοτόκε τέξασα καὶ λύσον τὴν δεινὴν ψυχῆς μου νόσον καὶ πώρωσιν τῆς καρδίας, δακρύων ρεῖθρα καὶ κατάνυξιν πρὸ τέλους, θείαν δωρουμένη πρεσβείαις σου.

Θανάτου μὲν αἰτία, ἡ Εὐδατοῖς βροτοῖς, συμβουλίᾳ ὄψεως γεγέννηται ἀγνή, σὺ δὲ παρθένε τεκοῦσα, λόγῳ τὸν λόγον ἀθανασίας καὶ ζωῆς πρόξενος ὦφθης, ἔθεν ἐπαξίως ὕμνουμέν σε.

Εν πνεύματι προφῆται προειδόν σε ἀγνή, ὅρος πύλην τράπεζαν ἁγίαν κιβωτόν, λυχνίαν θρόνον ζωῆς στάμνον καὶ κλίνην, Θεοῦ μητέρα ἐν συμβόλοις σὲ δηλοῦντες, ὧν ἡμεῖς δρώμεν τὴν ἐκβασιν.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Ιέρουσας παμάκαρ ἀδόλως τῷ Θεῷ, θύων τὴν ἀνέμακτον θυσίαν ἀκραιφνῶς, ψυχὴν καθάρως μελέτη συνεχῇ νόμου, καὶ τῆς σαρκὸς δουλαγωγήσας τὰς αἰσθήσεις, ὡφθης οἰκητήριον πνεύματος.

Επήκουσεν ὁ Κύριος δεήσεως τῆς σῆς, καὶ γυναῖκα θνήξασαν δεσμῷ ἀφορισμοῦ, εὐχῆς σου ταύτην διέλυσε καὶ εἰς κόνιν, ὅσα τε ἅμα μετεποίησεν ἀδρόως, ὧ ξενοπρεποὺς θεωρήματος!

Ρητόρων ἀτονοῦσιν εὐγλώττων αἱ φθογαί, τῆς ἀμνησικακού σου ψυχῆς τὸ εὐγενὲς ἐγκωμιάσαι τὸν κτείναντα γὰρ ἀδίκως, τὸν σύγγονόν σοι οὐκ ἡμύνω ἀλλὰ μάλλον τοῦτον φιλοφρόνως εἰσέδεξαί.

Θεοτοκίον.

Εξέστησαν ὀρώσαι ἀγγέλων στρατιαί, ἀνθρωπων γενόμενον τὸν πάντων ποιητὴν, ὅς μετ' ὀλίγον τεχθήσεται ἐν Σπηλαίῳ, ὑπὸ μητρὸς ἀειπαρθένου καὶ ἐν φάτνῃ νήπιον καθάπερ ὠφθήσεται.

Ἄλλος Ῥάβδος ἐκ τῆς Ῥίξης.

Υμνοὶς μεγαλύνωμεν πιστοί, νῦν πάντες Διονύσιον τὸν ἐκ Ζακύνθου ἀνατείλαντα, φωστῆρα τ' Αἰγινήτων ἐν κυλάσι λάμπαντα, ἔνθα φρυκτωρίαις τῶν θαυμάτων, ἐξήστραψεν εὐσεβῶς, ζόφον τετακίας ἐσκέδασε.

Νέμων τὸ σὸν ποιμνιον καλῶς, θεωγορίαις πάνσοφε, τὸ τάλαντόν σου ἀνεπλήρωσας, διὸ καὶ θείας φωνῆς καλούσης ἀκήκοας, εἰσελθε προθύμως πιστὲ δοῦλε, καὶ σκίρτα θεοπρεπῶς, νῦν εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.

Δόξα.

Θέλων τρικυμίας τῶν παθῶν, βιωτικῶν ἀπόσασθαι τῇ σῇ ποιμνίῃ, χαῖρε ἔφησας, καὶ ἄλλον μὲν ἀντὶ σοῦ ποιμένα εἰσήγαγες, λέγων λάβε τὸ ποιμνιόν μου τὸ δε, καὶ ποιμενε ὡς καὶ γὰρ, διδασκαίς ἐκτρέφων ἐκάστοτε.

Καὶ νῦν.

Οντως μέγα θαῦμα κατιδεῖν, τὸν ἐν ὑψίστοις Κύριον ἐπὶ τῆς γῆς καταπαυχεύσαντα, δι' οἰκτον τὸν πρὸς ἡμᾶς, ὅθεν καταχρέος νῦν, πάντες ἐν σπηλαίῳ προσδραμόντες, βοήσωμεν τῇ σεμνῇ χαίρε βροτῶν γένους ἀνάπλασις.

Καταβασία.

Ράβδος ἐκ τῆς Ῥίξης Ἰεσέ, καὶ ἄνθος ἐξ αὐτῆς Χριστέ, ἐκ τῆς παρθένου ἀνεβλάσθησας ἐξ ὅρου ὁ αἰνετὸς κατασκήνου δασέος ἡλδης σαρκωθεὶς ἐξ ἀπειράνδρου, ὁ αὖλος καὶ Θεὸς δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδὴ ε'. Τὸ φαεινὸν ἡμῖν ἐξανέτειλον.

Χαῖρε ἀμίαντε καὶ πανάσπηλε μητὲρ ἀπειράνδρε, χαῖρε ἔμψυχε φωτὸς νεφέλῃ τοῦ ἀπροσίτου, χαῖρε παντευλόγητε Μαρία Πανάχραντε.

Χαῖρε ἡδύπνοον καὶ πανεύσομον κρίνον πανάμωμε, μύρον τίμιον, εὐδοιάζων πιστῶς καρδίας, ῥόδον τὸ ἀμάραντον ἀγνή χαῖρε Δέσποινα.

Ως κιβωτὸς σεμνὴ ἀγιάσματος, καὶ ὡς περίμορφος θρόνος ἅγιος καὶ ὡς παλάτιον ἡγιασμένον, Δέσποινα ἐχώρησας, Θεὸν παντοκράτορα.

Σὲ δ' θεόδοτος νόμος πάνανγε, καὶ ὁ θεόδροσος πόκος πανάχραντε, καὶ ὁ θεόγραφος ἐδήλου τόμος, λόγος γὰρ ἀγράφου πατρὸς, ἐν σοὶ ἐγράφη σαρκί.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Ως Ἰσραὴλ ὁ πάλαι τὴν ἐρυθρὰν, οὕτω καὶ σὺ διέβης αἰοίδημε, ἀβρόχοις ἴχνης ποταμοῦ ῥεῦμα, οἶδε γὰρ αἰδεῖσθαι σε, καὶ φύσις ἀναισθητος.

Σοὺ ὑετὸς οὐδόλως τετόλμηκε, βαδίζοντος παμμάκαρ καθάψασθαι, χειμῶνος πέλοντος σφοδροῦ, καὶ πάντες οἱ παρόντες ἐκθαμβοί, ὁρῶντες ἐγένοντο.

Γεραίρειν σε οὐ παύσεται Ζάκυνθος, ὡς ἄγρυπνον ὑπάρχοντα φύλακα, τῶν οἰκτετῶν αὐτοῖς πιστῶν, τρισμακάρε, οὗς φρουρεῖ δέησας ταῖς σαῖς Διονύσιε.

Θεοτοκίον.

Αστήρ μηνύει μάγοις τὸν Κύριον, Σπηλαίῳ νῦν τεθῆναι ἐρχόμενον, ὑπὸ μητρὸς παρθένου ἀπειράνδρου οὐ προερχόμενον τὴν ἐνσαρκίον γέννησιν.

Ἄλλος. Θεὸς ὢν εἰρήνης πατὴρ.

Υἰὸν τοῦ ὑψίστου πατρὸς Ἰησοῦν, ἀγαπήσας, ἐξ ὅλης καρδίας σου, τὰ θεῖα μὲν ἐντάλματα ἐτήρησας αὐτοῦ, διὸ καὶ τὸν φονέα ἑμαίμενος φιλάτου, παραδόξως παρείδες, συγγνώμην τούτῳ παρεχόμενος.

Ζωὴν τὴν ἀμείνω θεόφρων ποθῶν, τῆς ζωῆς τῆς προσκαίρου ἡλόγησας, καὶ πάντα οἷα σκύβαλα ἡγήσω τὰ ἐν γῇ διόπερ ἐπαξίως τὰ ἄνω κεκτημένος, σὺν ἀγγέλοις ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν Χριστὸν ἰκέτευε.

Δόξα.

Αρκεῖ τὰ νῦν τῇ πόλει Ζακύνθου λαμπρὰ πλουτισάσῃ τὸ θεῖόν σου λείψανον, κομπάζειν γηθοσύνης τε σκιρτᾶν πνευματικῶς, ὅτι θερμὸν προστάτην, καὶ ἄρωγόν ἐν πᾶσι, σὲ γινώσκει ταχέως, ὅθεν ἐνδίκως καὶ γεραίρει σε.

Καὶ νῦν.

Καλῶς Ἡσαΐας τὸν σὸν τοκετόν, προῖδὼν φωτισθεὶς θεῷ πνεύματι, ἰδοὺ Παρθένος ἔθνησεν ἔξει Θεὸν γαστρί, καὶ τέξεται σωτήρα, τοῦ γένους τοῦ βροτείου, ὅνπερ ἀλόγων φάτνῃ σπαργανισόμενον ὀψόμεθα.

Καταβασία.

Θεὸς ὢν εἰρήνης πατὴρ οἰκτιρμῶν τῆς μεγάλης βουλῆς σου τὸν ἀγγέλον, εἰρήνην παρεχόμενον ἀπέστειλας ἡμῖν, ὅθεν θεογνωσίας πρὸς φῶς δὴ γηθηθέντες ἐκ νυκτὸς ὀρδοῖς, δοξολογοῦμέν σε φιλόανθρωπε.

Ὡδὴ ε'. Τὸν προφήτην Ἰωάνν.

Χαῖρε πύλη τῆς ζωῆς, καὶ χρυσὴ περιστέρα, νοητοῦ κατακλυσμοῦ, παύλαν φέρουσα σεμνὴ, τὸ καύχημα τῶν ὀρθοδόξων, χαῖρε πανθαύμαστε.

Προστασία τῶν πιστῶν, ἀδυμούντων χαρμονῇ εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς, ἔμπλησον πνευματικῆς τοὺς δούλους σου, τοὺς πεποιθότας εἰς σὲ πανύμνητε.

Κυβερνήτης μοι γενοῦ, θαλαττεύοντι αἰεὶ, ἐν πελάγει τῶν δεινῶν, τῶν τοῦ βίου πειρασμῶν, καὶ σῶσόν με, πρὸς σωτηρίας ὅρμον ἰθύνασα.

Τρικυμίας λογισμῶν καὶ παθῶν ἐπαγωγαί, καὶ βυθὸς ἁμαρτιῶν τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν, χειμάζουσι, βοηθήσόν μοι ἅγια Δέσποινα.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Βεβαιούται ἱερεὺς, ὁ Παγκράτιος σοφὲ, μύστην εἶναι σε Θεοῦ, πεπτωκέναι γὰρ αὐτῷ, σὺ εἰρηκας, τὸν θεῖον ἄρτον, ἱεουργοῦντι ποτε.

Ρωμαλαίως τὴν ἰσχύν, συναπτήσας τοῦ δεινοῦ, κοσμοκράτορος ἐν γῇ νῦν τρυφᾷ ἐν οὐρανοῖς, τὰ ἐπαθλα, τῶν σῶν ἀγώνων, μάκαρ δρεπόμενος.

Ικετεύειν ὑπὲρ σῶν, εὐλαβῶν συμπολιτῶν, μὴ ἐλλείψῃς ἐκτενῶς Διονύσιε Χριστὸν, τὸν Κύριον σὲ γὰρ προστάτην πάντες κεκτήμεθα.

Θεοτοκίον.

Η Παρθένος τοῦ τεκεῖν, παραγίνεται σαρκί, ἐν Σπηλαίῳ Βηθλεέμ, τὸν ἀχώρητον παντὶ, ὃν ἄγγελοι μετὰ ποιμένων, δοξολογήσουσι.

*Αλλος. Σπλάγχων Ἰωνᾶν.

Υμνεῖς τὸν Θεὸν ἐν ὄλῃ καρδίᾳ σου, ἡνίκα φρικτὴν θυσίαν, ἔδυες, τὴν ἀναίμακτον, σωτηρίας λαοῦ πιστοῦ ἐνεκεν, ἄρτον οἰνὸν τε προσφέρων ὡς Μελχισεδέκ, νῦν δὲ καθορᾷς τὸν Κύριον, τῶν ἐσόπτρων, λυθέντων μακάριε.

Νέος Μωϋσῆς δεύχθης πανάγιε, χειμάρρου σφοδροῦ ρεῦμα συστείλας ποτέ, καὶ διώδευσας, συνοδίᾳ ἀβρόχῳ ποδὶ θαυμαστῶς, ὥσπερ πάλαι Ἰσραὴλ θαλάσση ἐρυθρᾷ ὅθεν οἱ ὀρώντες ἐπτυξαν, σὲ εἰδότες, Κυρίου θεράποντα.

Δόξα.

Θέλων ἄλιεις εὐπίστους ποιήσασθαι, εἰς ἄγραν καινὴν σοφῶς ἀπέστειλας, καὶ ἐκτέλεσας, τοῦ χαλάσαι τὰ δίκτυα ῥήματι σῶι, καθὰ πρῶην Σίμωνα Χριστὸς ἐκέλευσε, καὶ πληθὺν ἰχθύων εἰλκυσαν, δυσπιστίαν τε πᾶσαν ἀπήλασαν.

Καὶ νῦν.

Ιδε πῶς ἀμνάς, τεκεῖν κατεπείγεται, ἐν μήτρᾳ ἀγνῇ ἀμὸν βαστάζουσα, ὅνπερ βλέποντες, θεοφόροι πατέρες ἀγάλλονται, σὺν αὐτοῖς τε τῶν πιστῶν πάντα συστήματα, πόθῳ προσκίρτῳσι σήμερον σωτηρίαν καινὴν ἐκδεχόμεθα.

Καταβασία.

Σπλάγχων Ἰωνᾶν, ἔμβρυον ἀπήμεσεν, ἀνάλιος θῆρ οἷον ἐδεξάτο, τῇ Παρθένῳ δὲ ἐνοικήσας ὁ λόγος καὶ σάρκα λαβὼν διεληλύθε φυλάξας ἀδιάφορον, ἥς γὰρ οὐχ ὑπέστη ρεύσεως τὴν τεκοῦσαν κατέσχευ ἀπήμαντον. Κοντάκιον Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον.

Εορτάζει σήμερον τῶν Ζακυνθίων ἡ πόλις, ἑορτὴν χαρμόσυγον, σὺν τῇ μονῇ τῶν Στροφάδων, Αἰγίνα τὴν ἐν Κυκλάσι προσκαλουμένην, ἄσματος ἀξιοχρέως συνενφημῆσαι, καὶ παιδρῶς πανηγυρίσαι, τὸ κοινὸν κλέος νῦν Διονύσιον

Ὁ οἶκος.

Σιγησάτωσαν ἤδη σιγησάτωσαν οἱ μέχρι δεῦρο σφαλερῶς λέγοντες, μὴ εἶναι τῇ θεοσώτῃ Ζακύνθῳ τὸν οἰκεῖον προστάτην, καὶ πρὸς θεὸν πρέσβυν θερμότατον, καθὰ καὶ ἐν πολλαῖς τῶν ἐπισήμων πόλεων καὶ χωρῶν ὀρθοδόξων ἐνεστι γὰρ καὶ μάλα καλῶς ὁ σεπτὸς ἐν Ἱεράρχεις Διονύσιος ὁ θαυμαστὸς Αἰγίνης πρόεδρος, ταύτης δὲ γόνος εὐκλεῆς καὶ θρέμμα ἀξιεπαινον. Οὐκέτι λοιπὸν ζηλοῖ Ζακύνθος ἡ εὐδαίμων Κεφαλληνία καὶ Κέρκυρα, τὰς φίλας γείτονας, διὰ τὸ αὐτὰς μέγα σεμνυνεσθαι ἐπὶ τοῖς θεοῖς καὶ ἱεροῖς λειψάνοις Γερασίου τε καὶ Σπυριδωνος, ἀλλοδαποῖς τυγχάνουσιν ἀλλ' ἐκείνας μὲν προσφιλῶς συγκαλεῖται πρὸς παιδρὰν πανηγυρίαν τοῦ ἰδίου αὐτόχθονος ὥσπερ δὴ καὶ προσφόρως τὴν ἐν κυκλάσι προσφωνεῖ Αἰγίνα, σὺν τῇ πανσέπτῃ τῶν Στροφάδων Μονῇ τῇ τοῦ θεοῦ καὶ ἱερὸν αὐτοῦ σκήνος εὐτυχῶς θησαυρισάσῃ, τοῦ ἀξίως εὐφημῆσαι καὶ παιδρῶς πανηγυρίσαι, τὸ κοινὸν κλέος, νῦν Διονύσιον.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ιζ'. Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχ.

Ἐχει μὲν ἐν γῇ σῶμα Διονυσίου.

Νέου πόλος δὲ τοῦ θεοῦ τὴν ψυχὴν φέρει.

Ἐβδόμη τε δεκάτῃ θάναε Διονύσιος ὁ κλεινός.

Βίος καὶ πολιτεία τοῦ Ἀγίου.

Αξιόδακρυτος εἶνε ἡ πλάνη εἰς τὴν ὁποίαν πλανᾶται ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος, ξεπεσμένος διὰ τὴν παράβασιν, ἀπὸ τὴν πρώτῃν του δόξαν καὶ ἀθανασίαν, εἰς τὸν θάνατον καὶ φθοράν, διωγμένος ἀπὸ τὴν ἰδίαν του πατρίδα καὶ οὐράνιον μακαριότητα, εἰς τὴν κοιλάδα ταύτην τοῦ κλαυθμῶνος, δηλονότι ἐκ τοῦ ψευδοῦς καὶ προσκαίρου τούτου κόσμου τὰς ἀθλιότητας· δὲν κλαίει τοιαύτην ἐξορίαν δυστυχιστάτην, ἀλλὰ προσηλωμένος εἰς τοῦ κόσμου τὸ μάταιον, ἐλησμόνησε τελείως τὰς πρώτας τιμὰς του καὶ ἀγαθὰ, καὶ ὥσάν νᾶ μὴν εἶχε νοῦν, δὲν ψηφᾷ δόλτελα τοιοῦτον χαῖμόν, ἀλλὰ χαίρειται εἰς τῆς ἐξορίας τὴν δυστυχίαν καὶ βάσανα, καὶ ὡς ἄλογον ζῶν ἀφίνει νᾶ σύρηται εἰς τὰς ὀρέξεις τῆς ἰδίας του ἐπιθυμίας ἀπὸ τὰ πάθη τόσον ὅπου κατὰ τὴν προφητικὴν φωνὴν «παρεσυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὁμοιώθη αὐτοῖς». Δὲν ἐματαιώθη ὅμως εἰς τοιαύτην δυστυχισμένην πλάνην ὁ σήμερον παρ' ἡμῖν εορταζόμενος ἅγιος, ὁ λαμπρὸς τὸ σῶμα καὶ λαμπρότερος τὴν ψυχὴν, ὁ θαυμαστὸς οὗτος λέγω πατὴρ ἡμῶν Διονύσιος· ἐπειδὴ καὶ ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας, ἀπ' αὐτὰ δηλαδὴ τῆς ζωῆς τὰ προοίμια, ἐφθασε καὶ ἐκατάλαβε τὴν ἐλεεινὴν ἀφροσύνην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ τὸ ἐπιζήμιον τῶν κοσμικῶν ἡδονῶν, τὰς ὁποίας καταφρονήσας μὲ γενναιότητα, ἠθέλησε νᾶ μείνῃ γυμνὸς ἀπὸ κάθε τρυφῆς, πλοῦτον, δόξαν καὶ ἀνάπαυσιν, ὅπου τοῦ ἔταξεν ὁ κόσμος, καὶ ἡ μεγαλειότης τοῦ γένους του· καὶ οὕτω ἐλαφρὸς ἀπὸ τόσα βάρη, ἐπτέρωσεν εἰς μοναχὴν τὴν δούλευσιν τοῦ Θεοῦ, τὸν νοῦν, τὴν ἐφῆσιν, καὶ τὸν ἔρωτα τῆς ψυχῆς του, διὰ νᾶ ἀπολαύσῃ πάλιν μὲ τοιοῦτον τρόπον τὴν ἀρχαίαν του δόξαν, τὴν ἀθανασίαν, καὶ θείαν τρυφὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξέπεσε μὲ τὸν προπάτορά μας Ἀδάμ. Καὶ μολονότι νᾶ τοῦ ἡγέρθη ἰσχυρότατος πόλεμος ἀπὸ τοῦς τρεῖς θανατηφόρους ἐχθροῦς τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ τὴν σάρκα λέγω, τὸν κόσμον καὶ τὸν Διάβολον, διὰ νᾶ τὸν αἰχμαλωτήσουν καὶ αὐτὸν εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ ἀγάπην τοῦς αὐτοῦς μ' ὅλον τοῦτο ἀνδρείωσθαι, καὶ ἡγωνίσθαι κατ' αὐτῶν τόσον, ὅπου τέλος πάντων, ἔδειξεν ἀνωφελεῖς καὶ νεκρὰς ὅλας τὰς πολεμικὰς ἐνέδρας καὶ ἐπαναστάσεις, ὅπου καθ' ἑκάστην ἡγείρον ἐναντίον του. Ὅθεν καὶ ὁ πανάγαθος Κύριος τὸν ἐδόξασε θαυμασιῶς καὶ ζῶντα καὶ μετὰ θάνατον. Χαρίζοντάς του τὴν ἀτελεύτητον αὐτοῦ δόξαν καὶ μακαριότητα

καὶ ἀφθαρτον κάμνοντας προσέτι τὸ πανέντιμον αὐτοῦ σῶμα ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐνεργοῦνται ἀκαταπαύστως εἰς τοὺς μετ' εὐλαβείας καὶ πίστεως ἐπικαλουμένους αὐτὸν ἐξάστια τερατουργήματα, τὰ ὅποια νὰ διηγηθῇ τινάς, ὅλα καταλεπτῶς; εἶνε ἀδύνατον; ὅμως διὰ δόξαν τοῦ Ἱεράρχου μας καὶ προστάτου Διονυσίου καὶ διὰ κοινὴν ὠφέλειαν, θέλω διηγηθῇ ὅσα εἶνε τῆς δυνάμεώς μου καὶ ἀκούσατε.

Γεννάται ὁ θαυμάσιος οὗτος Ἱεράρχης εἰς τὴν περιφέρειαν Ζάκυνθον, ἀπὸ τοὺς εὐγενεστέρους, πλουσιωτέρους, καὶ ἐνδοξότερους ἀρχοντας τῆς αὐτῆς πόλεως. Ὁ πατήρ του Μώκιος ὀνομάζετο τῇ γένει Σηκουρός, καὶ ἡ μήτηρ του Παυλίνα, ἀπὸ τὸ ἐκλαμπρότατον γένος τῶν Βαλβίων ἀρχόντων τῆς γαληνοτάτης ἀριστοκρατίας τῶν Ἑνετῶν. Εὐθὺς ὅπου ἀπεγαλακτίσθη, καὶ τῆς ψυχῆς τὴν μαθησέως, ἐδόθη ἀπὸ τοὺς γονεῖς του εἰς θεοσεβείας καὶ σοφούς διδασκάλους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους διδασκόμενος ὄχι μόνον τὰ γράμματα, ἀλλὰ καὶ τὰ καλὰ καὶ θεαρέστα ἦθη, ὡς εὐφυῆς ὅπου ἦτον εἰς τὸν νοῦν, ἔμαθεν εἰς ὀλίγου καιροῦ διάστημα τὰ ὅσα ἦσαν ἀρκετὰ νὰ τοῦ φωτίσουν τὴν διάνοιαν, διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν πλάνην τοῦ κόσμου, τοῦ προσκαίρου βίου τὴν ματαιότητα, καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ἀθανασία. Καὶ ἐπειδὴ ἐπρόκοπτε καθημερινῶς εἰς πράξεις ἐναρέτους καὶ θεοσεβείαν, ἔκρινε μὲ τὸν ἑαυτὸν τοῦ νὰ γίνῃ στρατιώτης τοῦ ἐπουρανοῦ βασιλέως Θεοῦ, καθωπλισμένος μὲ τὸν θώρακα τῆς ἀκραιφνοῦς πίστεως, καὶ τὴν πανοπλίαν τῶν θεαρέστων τοῦ ἔργου, διὰ νὰ δυνηθῇ, νικῶντας τοὺς τρεῖς θανατηφόρους ἐχθρούς, νὰ ἀξιώθῃ νὰ ἀπολαύσῃ ὡς νικητῆς τροπαιοῦχος τὸν ἀμάρτανον τῆς δόξης στέφανον. Ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ κοσμικαὶ φροντίδες, καὶ ὁ πολυτάραχος θόρυβος τῶν βιωτικῶν πραγμάτων τοῦ ἐμπόδιζον τὸν τρόπον, διὰ νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν τὸν θεοφιλῆ τοῦ σκοπόν, καὶ ἔνθεν ἔρωτα, ἀπεφάσισε νὰ μακρύνῃ ἀπὸ τὰς συγχύσεις καὶ ταραχὰς τοῦ κόσμου, διὰ νὰ ἡμπορῇ ἀταράχως νὰ φαντάζηται τὰ οὐράνια, καὶ νὰ λατρεύσῃ ὁλοφύχως τὸν ποιητὴν του καὶ σωτῆρα Θεόν. Κρίνοντας λοιπὸν, κατὰ τὸν ἀπόστολον Παῦλον, τὰ πάντα ὡς σκύβαλα, πᾶσαν ἀπόλαυσιν τῆς παρούσης ζωῆς γενναίως κατεφρόνησε γονέων ἀγάπην πλούτου ὄγκον, γένους περιφάνειαν, ἀξιομάτων τιμὰς καὶ δόξας, καὶ πᾶσαν ἄλλην σαρκὸς ἀρέσκειαν, καὶ ἡδυπάθειαν, καὶ φεύγοντας ἀπὸ τὴν πατρίδα του ὡς ἀετὸς ὑπόπτερος, ἔδραμεν ὡς εἰς καλὴν ψυχασωτήριον, εἰς τὴν στροφάδιον βασιλικὴν μονὴν κειμένην κατέναντι τῆς Ζακύνθου πρὸς τὸ νότιον μέρος, μακρὰν ἀπ' αὐτῆς ἕως μίλια τεσσαράκοντα, καὶ φθάνοντας ἐκεῖ γεμάτος, ἀπὸ πνευματικὴν εὐφροσύνην ἀφοῦ ἔκαμε τὴν διατεταγμένην δοκιμὴν κατὰ τοὺς κανόνας τῆς μοναδικῆς διαταγῆς, ἐνεδόθη ἀπὸ τὸν ἡγούμενον τῆς μονῆς τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα καὶ ἐτελειώθη καλόγηρος. Ἀγκαλὰ νέος εἰς τὴν ἡλικίαν, ὅμως ὑπερέβαινε εἰς τὰς ἀρετὰς καὶ τοὺς πλέον γέροντας καὶ ἐναρέτους πατέρας τῆς σεβασμίας ἐκείνης μονῆς. Ἀγρύπνα τὸ περισσότερον τῆς νυκτὸς τὸν ὅποιον καιρὸν ἐξοδιάζεν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν πνευματικῶν βιβλίων, καὶ εἰς ὕμνους καὶ δοξολογίας πρὸς τὸν Θεόν. Τῆς σαρκὸς τὰς συμπαθεῖς ὁρεῖς ἐχαλιναγώγει καὶ ἐκαταδάμαζε μὲ πολυμέρους νηστείας, καὶ στοχαζόμενος τὴν οὐτιδανότητα τῆς ἀνθρωπίνης

φύσεως, ἐνίκα τὸν δαίμονα τῆς ὑπερηφάνειας μὲ τὴν ἀκραν ταπεινότητα καὶ μολονότι κατήγετο ἀπὸ ἐκλαμπρότατον γένος, ἐστοχάζετο ὅμως τὸν ἑαυτὸν τοῦ εὐτελέστερον ἀπ' ὅλους καὶ ἀναξιώτερον. Διὰ τὰ ὅποια καὶ οἱ πατέρες ὅλης τῆς μονῆς τὸν εἶχον ὡς κανόνα τῶν ἀρετῶν καὶ εἰκόνα τῆς δαιότητος, καὶ ἔπασχε καθ' ἑνας ἀπ' αὐτοὺς νὰ τὸν μιμῇται, ὅσον τὸ κατὰ δύναμιν. Δοκιμαθεὶς ἀπὸ τοὺς προσεστώτας ἀνεβίβασθη κατὰ βαθμὸν εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης διὰ νὰ προσφέρῃ ἱλαστηρίους εὐχὰς καὶ ἀναιμάκτους θυσίας πρὸς τὸν Θεόν ὡς ὁ πάλαι Μελχισεδέκ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου ἐπιθυμῶν μετὰ ταῦτα νὰ προσκυνήσῃ τοὺς ἁγίους τόπους τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἔκρινε μὲ θέλημα τῆς ἀδελφότητος νὰ περάσῃ εἰς τὰς κυκλάδας νήσους, ἵγουν εἰς τὰ δωδεκάνησα, διὰ νὰ εὕρῃ μὲ εὐκολίαν ἐκεῖ κανένα πλοῖον, νὰ ταξιδεύσῃ πρὸς τοὺς ρηθέντας ἁγίους τόπους, κατὰ τὴν ἐφεσιν τῆς καρδίας του. Ὅθεν περιερχόμενος τὰς νήσους ἐκείνας καὶ ζητῶν εὐκαιρίαν πλοίου, διὰ νὰ τελειώσῃ τὸν σκοπὸν του, ἀπέρασε καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐκεῖ κατὰ τὴν τάξιν τῆς ἱερατικῆς πολιτείας, ἠθέλησε νὰ προσκυνήσῃ τὴν μητρόπολιν τοῦ τόπου, ὁ ὁποῖος, ἔχων ἀκουστήν τὴν καλὴν φήμην τοῦ Διονυσίου, τὸν ἐπαραινέσῃ νὰ λάβῃ τὴν ἐπιστάσιαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Αἰγίνης, ὅπου ἦτο τότε χηρεύουσα· αὐτὸς δὲ ὡς ταπεινὸς φρων καὶ μέτριος ἐπροφασίζετο λέγων, πῶς δὲν ἦτον ἄξιος τοιοῦτου ἐπιχειρήματος, νὰ δεχθῇ τόσῃν φροντίδι ψυχῶν ἐπάνω του. Ἀλλ' ὁ σοφὸς καὶ συνετὸς μητροπολίτης, ὅπου δι' ἀνοχῆς εἶχε τὰς ἀρετὰς τοῦ Διονυσίου, καὶ ἀπὸ τὸ σεμνοπρεπές του εἶδος ἐβεβαιώετο εἰς τὴν ἀψευδῆ φήμην, ὅπου τὸν εἶχε προκηρυγμένον, τὸν ἐβίβασε τὸσον ὅπου τὸν ἔκαμε καὶ ἐσυγκατέβη, διὰ νὰ μὴ φανῇ παρήκοος εἰς τὰ τοῦ ἀρχιερέως προστάγματα· τότε ἀναφέρων δι' ἐπιστολικὸν γράμματός, καὶ φανερώων εἰς τὸν κληρὸν καὶ λαὸν τῆς Αἰγίνης, ὁ ἄνωθεν Ἀθηνῶν πρόεδρος τὴν ἀξιοσύνην τοιοῦτου ὑποκειμένου, καὶ πῶς βιαίως τὸν ἔκαμε μὲ πολλὰς παρακαλέσεις καὶ πνευματικὰς παραινέσεις, καὶ ἔνευσε νὰ δεχθῇ τὴν αὐτὴν ἐπιστάσιαν, ὅλοι ὁμογνώμονες καὶ μὲ κοινὴν ψήφον τὸν ἐξέλεξαν διὰ ποιμένα τοὺς καὶ διδάσκαλον, δοξάζοντες καὶ εὐχαριστοῦντες τὸν Θεόν, ὅπου τοὺς προύνοήθη, ἐμπῶν πρὸς αὐτοὺς διὰ κυβερνήτην καὶ ὁδηγόν, τοιοῦτον ἄνδρα θεοσεβῆ τε καὶ ἅγιον. Ἐχειροτονήθη λοιπὸν κατὰ τὴν τάξιν μὲ ἐκδοσιν τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, ἀπὸ τὸν αὐτὸν μητροπολίτην, Αἰγίνης ἀρχιεπίσκοπος. Πόση χαρὰ νὰ ἔγεινε τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς ὅλους τοὺς Αἰγινίτας, κάθε εὐσεβῆς ἂς στοχασθῇ· ἐμπιστευθεὶς τοιοῦτοτρόπως τὴν ἐπιστάσιαν τοῦ λογικοῦ ἐκείνου ποιμνίου, δὲν ἔπαυε καθημερινῶς νὰ διδάσκη μὲ νοουθεσίας, μὲ ἱεροὺς λόγους καὶ μὲ ψυχωφελεῖ παραδείγματα· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ φήμη πανταχοῦ τὸν ἐκήρυττε, καὶ ὡς μαγνήτης τὸν σίδηρον, ἔσυρνε ὅλους πρὸς τοῦ λόγου του, διὰ νὰ ἀκούωσι τὰ μελλήματα του καὶ θεόσοφα λόγια, ὕστερον ἀπὸ ἱκανὸν χρόνον τῆς διοικήσεως, ἐφοβήθη, μήπως καὶ ὁ τῶν ἀνθρώπων ἔπαινος, ὅπου εἰς τὸσον τὸν ὕψωνε, τὸν κρημνίσῃ εἰς τὴν φάραγγα τῆς κενοδοξίας, καὶ ἐμελέτησε νὰ κάμῃ τοῦ θρόνου παραίτησιν. Ὅθεν ἀφίνων διάδοχον ἄξιον εἰς τὸν θρόνον του, ἐτοιμάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὴν πατρίδα Ζάκυνθον· τότε εὐλογῶν

τὸ ποίμνιόν του καὶ παρακαλῶν τὸν Κύριον νὰ τὸ διαφυλάττῃ ἄβλαβον, ἀπὸ δραστοῦς καὶ ἀοράτους ἐχθρούς, καὶ νὰ τοῦ χαρίσῃ ὅλα τὰ καταδύμια, ἀφήκεν εἰς ὅλους κοινῶς θλίψιν ὑπέρμετρον· φθάνων λοιπὸν εἰς τὴν ἡγαπημένην του πατρίδα, ἐπίσημος διὰ τοῦ ἀρχιερατικοῦ χαρακτήρος, ἀνεκδιήγητον τὴν χαρὰν ἔλαβον ὅλοι οἱ συμπατριῶταί του σεβόμενοι αὐτὸν ὡς υἱοὺς τὸν ἥλιον τῆς ἀγιοσύνης, διότι εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτο χηρεύουσα ἡ ἀρχιεπισκοπὴ τῆς Ζακύνθου, εἰς τὸ 1589, ἐτάχθη ὁ ἀρχιερεὺς Διονύσιος μὲ γράμμα Πατριαρχικὸν νὰ κυβερνήσῃ τὴν ἐπαρχίαν ἐκείνην ἐπιτροπικῶς ἕως νὰ γίνῃ ἡ νέα ψήφος ὡς καὶ ἐγένετο, Πατριαρχεὺς τότε τοῦ αἰοδίου Πατριάρχου Ἱερεμίου. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἔχει μὲ ὄρεξιν του, ἀλλὰ δι' εὐχαρίστησιν τῶν συμπατριωτῶν του, ὅπου τόσον τὸν παρεκάλεσαν, καὶ διὰ νὰ δευχθῇ εὐπειθῆς εἰς τὸ Πατριαρχικὸν πρόσταγμα, ἐδέχθη πρὸς καιρὸν τὴν ἐπιστάσιν τῆς ἀνωθεν ἐπαρχίας· εὐθὺς ὅπου ἔγεινεν ἡ ψήφος εἰς ἕτερον πρόσωπον, δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ διαμείνῃ συναναστρεφόμενος εἰς τὴν κοσμικὴν πολιτείαν, εἰς τὴν ὅποια δὲν εἶχε τὴν ἄδειαν νὰ συνενῶνται νοερώς μὲ τὸν ποιητὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ λεπυρῇ τὸν νοῦν του μὲ τὴν πνευματικὴν μελέτην καὶ τὴν θεϊκὴν κατανόησιν. Ἐχὼν ἤδη πρὸ χρόνων δέκα τόπον ἐπιτήδειον ἐτοιμασμένον διὰ νὰ ἡσυχάσῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του εἰς τοποθεσίαν πολλὰ ἀρμόδιον εἰς τὴν ὅποιαν εὐρίσκεται φιλοδοξημένον τὸ περιβόητον μοναστήριον τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐπονομαζομένης Ἀναφωνητρίας, μακρὰν ἀπὸ τὴν χώραν Ζακύνθου μίλια σχεδὸν εἴκοσι κείμενον ἐπάνω εἰς τὰ ὑψηλότερα ὄρη τῆς αὐτῆς νήσου πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος. Τοῦτο τὸ εὐαγὲς μοναστήριον ἐξουσιάζεται ὡς κτητορικὸν δίκαιον, ἔχουν τοὺς πατρονάτους, κατὰ τὴν τῶν Λατίνων φωνήν, ἀπὸ τὴν γαληνοτάτην αὐθεντίαν τῶν Ἑνετῶν, ἀπὸ τὴν ὅποιαν εἶχε λάβῃ πρὸ καιροῦ ὁ Διονύσιος διὰ κατοικίαν του ἡσυχαστικὴν ὡς καθὼς ἀνέβη μὲ τὸ κορμὶ ὑψηλὰ ὁ Διονύσιος πορευόμενος εἰς τὰ ὑψηλὰ ὄρη ἐκεῖνα, τοιοῦτοτρόπως ὕψωσε καὶ τὸν νοῦν ὅλως διόλου εἰς τὰ οὐράνια, δὲν ἐφαντάζετο ἄλλο παρὰ μόνον τὸ ἀσύγκριτον κάλλος τῆς τρισηλίου θεότητος, καὶ τόσον ἐλέπτυνε τὴν ψυχὴν του μὲ τὰς νοερὰς θεωρίας ὅπου ἤμπορῶν σχεδὸν νὰ εἰπῶ, πῶς ἔγεινεν ὅλως οὐράνιος· ἀφίνω νὰ διηγῶμαι τὰς παθοκτόνους νηστείας, τὰς νυχθημέρους προσευχάς, τὰς χαλεπὰς καὶ σωματοτιμωρικὰς χαμευνίας (διότι ἔχων τὴν κλίνην του κατασκευασμένην μὲ πέτρας ἀγγελωτάς καὶ εἰς τὸ φαινόμενον εὐτρεπισμένην μὲ γλαφυρὰ σκεπάσματα, δὲν ἔστεργεν, ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας του νὰ ἐμβαίνειν εἰς τὸ κελλὶον του διὰ νὰ μὴ φανερωθῇ ἡ ἀρετὴ του αὐτῇ, ἀλλὰ μόνος κατὰ μόνους τὴν κλίνην του ἐκυβέρνα) δὲν λέγω τὴν ἀσχόλαστον ἐλεημοσύνην, διὰ τῆς ὁποίας ἐφαίνετο μία βρύσις ἀέναος, ὅπου ἐπότιζε δαψιλῶς τοὺς διψασμένους πένητας, ἔχων συνήθειαν κάθε χρόνον πρὸς τὸ ἅγιον πάσχα τῆς λαμπροφόρου τοῦ Κυρίου ἀναστάσεως, νὰ πέμπῃ μίαν μεγάλην βάρκαν τοῦ μοναστηρίου εἰς τὴν χώραν φορτωμένην ἀπὸ σιτάρι, ὄσπρια, ἐρίφια, καὶ ἄλλα βρώσιμα μὲ καλογήρους τῆς μονῆς νὰ τὰ διαμοιράζουσι εἰς πτωχοὺς κρυφίως κατὰ παραγγελίαν του. Σιωπῶ τὰς λοιπὰς του ἀρετάς, μὲ τὰς ὁποίας ὅλας ὡς καρποφόρον δένδρον ἐφαί-

νετο φορτωμένος ὁ Διονύσιος ὄντως ἄγγελος σαρκόφρος, καὶ ἄνθρωπος ἀγγελόφρων κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἐγνωρίζετο, ἐνουθέτα καθημέραν διδάσκων τοὺς πατέρας τῆς μονῆς ὅχι μόνον μὲ τὸν λόγον, ἀλλὰ περισσότερον μὲ τὸ καλὸν τοῦ παράδειγμα, τὸ ὅποιον εἶναι ἡ ἐντιμὴ ἀληθῆς καὶ πατρικὴ διδασκαλία, καθὼς διδάσκει καὶ ἡ γραφὴ λέγουσα, ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν· τοὺς παρεκίλει νὰ φυλάττουν ἀπαράλλακτως τὰς τάξεις, καὶ ἡθὴ τῆς μοναδικῆς πολιτείας, καὶ νὰ μὴ τοιμήσουν πατὲρ νὰ παρέβουν καμμίαν ἀπὸ τὰς ὑποσχέσεις ὅπου ἔκαμαν, ὅποτε τὸ ἀγγελικὸν ἐνεδύθησαν σχῆμα· ἀνάμεσα εἰς τὸ πολυαριθμὸν τῶν ἀρετῶν ὅπου τὸν ἐστόλιζον, πλέον ἀπ' ὅλας ἔλαμπεν ἡ θεώνυμος ἐκείνη ὅπου ρίζα καὶ θεμέλιον πασῶν τῶν ἀρετῶν ὀνομάζεται ἡ κατὰ Θεὸν ἀγάπη καὶ πρὸς τὸν πλησίον· ἡ ὅποια τόσον ἦτο ριζωμένη εἰς τὴν καρδίαν του λέγω, τοῦ πλησίον, ὅπου ὑπερέβη καὶ αὐτοὺς τοὺς ὅρους τῆς φύσεως, καὶ ἀκούσατε παρακαλῶ μὲ προσοχὴν καὶ εὐλάβειαν νὰ θαυμάσητε.

Ανθρωπὸς τις πάντολμος καὶ αὐθάδης, μὲ χεῖραν παμμίαρον ἀπεφάσισε νὰ φονεύσῃ Κωνσταντῖνον τὸν γνήσιον καὶ ἡγαπημένον ἀδελφόν τοῦ ἁγίου, ὑποκείμενον ἀζιώτατον καὶ περιβλεπτόν τῆς πατρίδος ἄρχοντα. Οὗτος ἀφοῦ ἔπραξε τοιαύτην μισοφονίαν, φοβούμενος τὴν δύναμιν τῶν συγγενῶν τοῦ φονευθέντος, ἔφυγε διὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν ζωὴν του, εἰς τόπους ἐρήμους καὶ ἀβάτους· τέλος πάντων (δὲν ἤξεύρω ἢ κατὰ τύχην ἢ κατὰ οἰκονομίαν μάλλον θεϊκὴν, διὰ νὰ φανερωθῇ ἡ μεγάλη καὶ παράδοξος ἀρετὴ τοῦ ἁγίου), ἐξέπεσεν εἰς τὸ προειρημένον Μοναστήριον τῆς Θεοτόκου Ἀναφωνητρίας, ἐκεῖ ὅπου ὁ ἅγιος ἡγουμένευε· καὶ μὴ γνωρίζων ὅτι ὁ ἡγούμενος ἦτον ἀδελφὸς τοῦ φονευθέντος, ὅλος ἐντρομος, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον ὡς μισοποθαμένος, μὲ δάκρυα γονατιστὸς πίπτει εἰς τὰ ποδάρια τοῦ ἁγίου, καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ ἤθελε κάμῃ ἔλεος εἰς αὐτὸν νὰ τὸν φυλάξῃ εἰς τόπον ἀπόκρυφον· βλέπων αὐτὸν ὁ ἅγιος τοιαύτης λογῆς τρομασμένον, τὸν ἐρωτᾷ νὰ εἰπῇ τὸ αἴτιον τοῦ τοιοῦτου φόβου· καὶ ἀκούων παρ' αὐτοῦ πῶς ἔφυγεν ἀπὸ τὸν θυμὸν τῶν ἀρχόντων ὅπου ἐπήγαινον ξετρεχόντες νὰ τὸν εὗρουν καὶ τὸν θανατώσουν, διότι εἶχε φονεύσῃ ἕναν ἀπὸ τὸ γένος ὀνομαζόμενον Κωνσταντῖνον· ἀφίνω ἐδῶ τὸν καθένα νὰ στοχασθῇ πόσον πόνον νὰ ἐγγράϊσεν ὁ ἅγιος εἰς τὴν καρδίαν κατὰ φύσιν εἰς τοιοῦτον θλιβερόν καὶ πικρότατον μήνυμα, μὴ ἔχων μάλιστα ἄλλον ἀδελφόν· ἡλλαξεν ἡ ὄψις τοῦ προσώπου του, τὰ φιλάδελφα δάκρυα ὡς ἀπὸ δύο θαλερὰς βρύσις εὐθὺς ἀπὸ τὰ ὀμμάτιά του ἔδραμον, καὶ μὲ βαθυτάτον στεναγμὸν εἶπεν· ὦ ἄνθρωπε, καὶ τί σοῦ ἔπταισεν ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄρχοντας, καὶ τὸν ἐθανάτωσες ἀδικᾷ· τώρα ὡς ἄνθρωπος ἐβιάζετο ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἀγάπην τῆς ἀδελφότητος νὰ κάμῃ ἐκδίκησιν, ἀλλὰ προτιμῶν τὴν θεϊκὴν ἐντολήν, ὅπου προστάζει· νὰ ἀγαποποιῶμεν τοὺς κακοποιούντας, ὅχι μόνον δὲν ἐκακοποιήσεν ἐκεῖνον τὸν πάσης τιμωρίας καὶ παιδεύσεως ἄξιον, ἀλλὰ μιμούμενος ἐκτενῶς τὴν ἀνεξικαλίαν τοῦ δεσπότης μας Χριστοῦ, ὅπου διὰ τοὺς ἰδιούς του σταυρωτάς παρεκάλει τὸν ἄχραντόν του Πατέρα, ἐπῆρε τὸν φονέα ἐκεῖνον, καὶ μὲ παρηγορητικὰ λόγια θαρρύνων αὐτόν, τὸν ἐκρυψεν εἰς τόπον ἀπόκρυφον, φιλεῖων

αὐτὸν μὲ πᾶσαν φιλοφροσύνην καὶ σπλάγχχνος, ὥσπερ νὰ ἦτον ὄχι ἐχθρός, ἀλλ' εὐεργέτης του.

Εἰς ὀλίγης ὥρας διάστημα, ἰδοὺ καὶ φθάνουν πολλοὶ ἀπὸ τῶν συγγενῶν τοῦ ἁγίου ὁρμαῖαι, ἰδρωμένοι ἀπὸ τὸν κόπον τῆς μακρᾶς ὁδοπορίας, καὶ ἀπὸ τὴν ἄμετρον λύπην σχεδὸν μισαποθαμένοι, συντροφιασμένοι μὲ πλῆθος ἀνθρώπων καθωπλισμένων, τοὺς ὁποίους βλέπων ὁ ἅγιος ὑπεκρίθη πῶς δὲν ἠξεύρει τίποτε, καὶ μόνον τοὺς ἐρωτᾷ νὰ εἰποῦν τὴν αἰτίαν τοῦ ἐρχομοῦ των, καὶ πολλῆς αὐτῶν θλίψεως αὐτοὶ μετὰ πολλῶν δακρύων τοῦ ἐφανέρωσαν τὴν ἐλπεινὴν τραγῳδίαν καὶ φόνον τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐρωτῶντες αὐτὸν ἀκόμη, ἐὰν εἶδε νὰ ἐπέρασεν ἀπ' ἐκεῖ ὁ φονεὺς, τὸν ὅποιον ἐπήγαγαν γυρεύοντας διὰ νὰ τοῦ πάρουν τὴν ζωὴν καθὼς καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἰδίαν ζωὴν ἐστέρησε τὸν ἀγαπημένον του ἀδελφὸν Κωνσταντῖνον. Ἐκλαυσεν ὁ ἅγιος ἐθρήνησεν ὁμοῦ μὲ τοὺς συγγενεῖς, τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν θάνατον, καὶ διὰ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ μισέσουν ἀπ' ἐκεῖ τὸ ὀγλιγορώτερον διὰ νὰ εὕρῃ ἄδειαν νὰ γλυτώσῃ τὸν ἐλπεινὸν ἐκεῖνον φονέα, ὅπου εἶχε κρυμμένον, τοὺς εὐγαλεν ἐκεῖθεν μὲ συμβουλευτικὰ λόγια, στέλνων αὐτοὺς τάχα πρὸς ἀκριβὴ ἐξέτασιν τοῦ φονεῦς. Ἦθεν καὶ ἐπέτυχε τῆς γνώμης του· διότι παρευθὺς ὅπου ἐμάκρυναν ἀπ' ἐκεῖ οἱ συγγενεῖς του, νοθετῶν αὐτὸν μὲ τὸ νὰ τοῦ φανερώσῃ, πῶς ἦτον ἀδελφὸς τοῦ φονευθέντος ὑπ' αὐτοῦ καὶ πνευματικῶς ἐρήνυνον αὐτόν, τὸν ἐδιόρθωσε, συγχωρῶν αὐτοῦ τὸ ἁμάρτημα, καὶ τότε συντροφιάζων αὐτὸν ἕως εἰς τὸ παραθαλάσσιον ὅπου ἦτον σιμὰ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ μοναστηρίου, καὶ δίδων αὐτῷ τὰ πρὸν χρεῖαν διὰ ζωοτροφίαν του, καὶ ταξεῖδι εἰς ἄλλην χώραν διὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν ζωὴν του, τὸν ἐπεμψεν.

Ὡ ἀρετή! ὦ ἔργον ὑπερφυές! ὦ κατόρθωμα ὑπὲρ ἀνθρώπων! τὸ ὅποιον ἀκούοντες ὄχι μόνον θαυμάζουν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ οὐράνιοι ἄγγελοι βέβαια ἐξεπλάγησαν· διὸ καὶ ὁ πλουτοδότης Θεὸς εἰς ἀνταμοιβὴν ταιαύτης χριστομιμήτου ἀρετῆς, τὸν ἐπλούτησε μὲ ὑπερφυῶν θαυματουργημάτων χαρίσματα, ἀπὸ τὰ ὅποια θέλομεν εἰπεῖ μερικὰ.

Βουλόμενος ὁ ἅγιος μίαν τῶν ἡμερῶν νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ τὸ ἀνωθεν μοναστήριον τῆς Ἀναφωνητρίας εἰς τὴν χώραν διὰ ὑπόθεσίν του, εἶπε τοῦ διακόνου τοῦ Δανιήλ, (ὁ ὁποῖος ἦτον ἀπὸ τὰ Τρίκαλα τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἀνετράφη καὶ ἐχειροτονήθη ἀπὸ τὸν ἅγιον, τὸν ὅποιον ὡς ἐμπιστευμένον εἶχε πάντοτε εἰς τὴν συνοδίαν του)· ἐτοιμάσου Δανιήλ, νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν χώραν· ἐκεῖνος τοῦ ἀπεκρίθη· Δέσποτα πανιερώτατε, ὁ καιρὸς εἶναι πρὸς βροχὴν· ὁ δὲ ἅγιος τοῦ λέγει, ἅς κινήσωμεν εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ μὴ βάνης ἐμπόδιον· καὶ λοιπὸν πορευόμενοι δὲν ἦσαν μακρὰν ἀπὸ τὸ μοναστήριον, ὅπου ἤρχισεν ἡ βροχὴ· λέγει ὁ διάκονος, Δέσποτά μου, δὲν τὸ εἶπον ἐγὼ πῶς βρέχει; κάλλιον εἶναι νὰ γυρίσωμεν ὀπίσω, διατὶ ἡ βροχὴ ὅσον καὶ περισσεύει· αὐτὸς δὲ ὁ ὄντως ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ τοῦ εἶπεν, ἅς πηγαίνωμεν ἐμπρὸς καὶ δὲν παθαίνωμεν τίποτε· καὶ ὅσον ἐπέρνα ἡ ὥρα τὸσον ἐπλήθυνεν ἡ βροχὴ. Ἀλλ' ὦ τῶν θαυμάτων σου Κύριε! μ' ὅλον ὅτι καὶ τὸσον περισσὴ νὰ ἦτον ἡ βροχὴ, ὅμως οὔτε εἰς τοῦ ἀρχιερέως, οὔτε εἰς τοῦ διακόνου τὰ ροῦχα παντελῶς ἠγγίξε· καὶ φθάνοντας παρεμπρὸς εἰς ἓνα πολύρρουον

ποταμόν, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἦτον ἀνάγκη νὰ περάσουν, καὶ βλέποντες τὸν πλημμυρημένον ἀπὸ τὴν μεγάλην βροχὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἀπορῶν ὁ διάκονος λέγει πρὸς τὸν ἅγιον· καὶ τώρα Δέσποτά μου, πῶς ἔχουμεν νὰ περάσωμεν τὸν ποταμὸν τοῦτον; τότε ὁ ἅγιος θαρσαλέως τοῦ ἀπεκρίθη· ἀκολούθει μοι ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ μὴ διατάξεις ὁλότελα· ὑπακούων λοιπὸν ὁ διάκονος ἠκολούθει, καὶ σιμώνοντας ἐκεῖ (ὦ παραδόξου τερατουργίας) ἐστάθη τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ ἀκίνητον, εἰς ἓνα καὶ ἄλλο μέρος ὑψούμενον, ὥστε ὅπου ἐπέρασαν καὶ οἱ δύο χωρὶς ποσῶν νὰ βραχῶσι τὰ ποδάρια των· τότε βλέπων ὁ ἅγιος τὸν διάκονον ἐκπληττόμενον εἰς τὰ ἐξαίσια ταῦτα τερατουργήματα, τοῦ ἔβαλεν ἐπιτίμιον νὰ μὴν ἤθελε φανερώσῃ ζῶντος τοῦ ἁγίου τὰ ὅσα εἶδεν. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἁγίου, κρίνων διὰ ἁμάρτημα ὁ διάκονος νὰ κρατῇ κεκρυμμένα ταῦτα ὑπερφυῆ θαυμάσια, τὰ ἐφανέρωσεν εἰλικρινῶς διὰ νὰ δοξάζεται ὁ Θεός.

Εὐρισκόμενος ὁ ἅγιος εἰς τὴν χώραν, ἔτυχε νὰ ἀνοίξουν ἓνα τάφον εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Νικολάου τῶν ξένων, οὕτω καλούμενον, διότι ἐκεῖ ἐνταφιάζονται οἱ ξένοι, ὅστις εἶναι καὶ ἡ ἐπισκοπὴ τῆς αὐτῆς χώρας Ζακύνθου, διὰ νὰ ἐνταφιάσουν ἄλλο λείψανον ἀποθαμένου. Ἐκεῖ εὕρηκαν ἓνα κορμὶ γυναικὸς ὅπου πρὸ καιροῦ ἦτον ἀποθαμένη, καὶ ἦτον ἄλυτον μὲ τὰ ροῦχά του, διότι ἀπέθανε μὲ δεσμὸν ἀφορισμοῦ ἢ ταλαιπωρίας· ἐπὶ τὴν οἱ συγγενεῖς τῆς καὶ ἐπρόσπεσον εἰς τὰ πόδια τοῦ ἁγίου παρακαλοῦντες αὐτὸν μὲ δάκρυα νὰ ἤθελεν ὑπάγῃ εἰς τὸν ἀνωθεν ναὸν τῆς ἐπισκοπῆς νὰ διαβάσῃ εὐχὴν συγχωρητικὴν εἰς ἐκεῖνο τὸ δεδεμένον σῶμα, ἵσως καὶ ὁ Κύριος ἤθελεν εἰσακοῦσῃ τὴν δέησίν του. Σπλαγχνισθεὶς ὁ ἅγιος τὰ δάκρυά των, ὑπῆγεν εἰς τὸν αὐτὸν ναὸν νύκτα βαθεῖαν, ἔχων, εἰς τὴν συνοδείαν του, τὸν ἀνωθεν διάκονόν του καὶ τὸν ἐφημέριον τοῦ αὐτοῦ ναοῦ, καὶ θεωρήσας τὸ πρᾶγμα, προστάσσει νὰ εὐγάλουν ἔξω ἀπὸ τὸν τάφον τὸ πτῶμα ἐκεῖνο, καὶ νὰ τὸ στήσουν ὀρθὸν ὡς δλόκληρον ὅπου ἦτον, εἰς ἓνα στασίδι τῆς ἐκκλησίας· τότε φορέσας τὸ ἐπιτραχήλιόν του, καὶ τὸ ὠμοφόριον, καὶ κλίνας τὰ γόνατα, καὶ ὥραν πολλὴν προσευχόμενος, ἐδέετο τοῦ Θεοῦ μὲ θερμὰ δάκρυα, νὰ λύσῃ ἀπὸ τὸν δεσμὸν τοῦ ἀφορισμοῦ τὸ ἄλυτον ἐκεῖνο πτῶμα· καὶ διαβάζων τὴν συγχωρητικὴν εὐχὴν εἰς αὐτό, ὥσάν νὰ ἦτο ἐμψυχωμένον τὸ ἄπνουν ἐκεῖνο σῶμα κλῖναν τὴν κεφαλὴν μὲ σχῆμα προσκυνήσεως πρὸς τὸν ἅγιον, ἵσως δι' εὐχαριστίαν τῆς μεγάλης χάριτος ὅπου ἔλαβεν ἔπεσεν κατὰ γῆς, καὶ διελύθη παντελῶς εἰς χῶμα καὶ κόκκαλα· ὡς δὲ ταπεινῶσθαι καὶ τῆς καινῆς δόξης ἀλλότριος ὅπου ἦτον ὁ ἅγιος, ἔβαλε καὶ εἰς τοῦτο ἐπιτίμιον πρὸς τοὺς ἐκεῖ παρεστώτας νὰ μὴ φανερώσουν ζῶντός του τὸ γεγονός· παρόμοιον θαῦμα ἔκαμε καὶ εἰς ἕτερον ἀνδρὸς ἀφορισμένου λείψανον εἰς ἓν χωρίον τῆς αὐτῆς νήσου Ζακύνθου καλούμενον Καταστάρι.

Αρχὼν τις ἐπίσημος καὶ πλούσιος ἀπὸ τὸ γένος του, προσεκάλεσε τὸν ἅγιον μίαν φορὰν μὲ συνοδίαν καὶ ἄλλων προσώπων χρησίων ἱερωμένων τε καὶ λαϊκῶν νὰ ὑπάγουν εἰς περιδιάβασιν διὰ θαλάσσης μὲ τὰ δίκτυα, εἰς τόπον παραθαλάσσιον πρὸς τὸ βόρειον μέρος τῆς αὐτῆς

νήσου καλούμενον κοινῶς Βόιδι, ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκεται ἓνα μοναστηράκι ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας Τριάδος· καὶ ἐμβαίνοντας εἰς τὸ πλοῖον οἱ καλεσμένοι μετὰ τὸν καλῶσαντα, ἤρχισαν παρευθὺς κατὰ τὴν δεισιδαίμονά τους πλάνην οἱ ἄγριοι ἐκεῖνοι καὶ ἀδιάκριτοι ψαράδες νὰ γογγύζουν ἀποσκεπαστικά ἐναντίον τῶν ἱερωμένων ἐκείνων προσώπων (ὡς ἔχει συνήθειαν νὰ κάνῃ ὁ τοιοῦτος μωρὸς λαὸς καὶ ἀπαιδέυτος) πιστεύοντες οἱ ἀνόητοι καὶ κακόπιστοι, πῶς ἔταν ἰδῶσι ἐκκλησιαστικὸν ἄνθρωπον, δὲν προκόπτει τὸ ἔργον τους τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀλλὰ μᾶλλον ζημιώνεται, τὸ ὅποιον πολλὰς φοραῖς παραχωρεῖ ὁ Θεὸς καὶ συμβαίνει διὰ τὴν κακοπιστίαν τους καὶ προπέτειαν· φθάσαντες λοιπὸν μετὰ τὸ πλοῖον εἰς τὸ Βόιδι, τὸν διωρισμένον τόπον, καὶ ἐξεληθόντες ἔξω εἰς τὴν γῆν ὑπῆγον εἰς τὸ ρηθὲν μοναστηράκι, διὰ νὰ ἀναπαυθῶν καὶ ἐτοιμάσουν τὰ ἀναγκαῖα· οἱ δὲ ψαράδες κατὰ προσταγὴν τοῦ ἀρχοντος τοῦ καλέσαντος, ὑπῆγον νὰ ψαρεύσουν, ρίπτοντες τὰ δίκτυα καὶ στρεφόμενοι εἰς ὦραν ἱκανὴν κενοὶ καὶ ἄμοιροι διόλου ἀπὸ ψάρια, ἐβάρυνον περισσότερον οἱ θηριογινώμονες, αὐξάνοντες τὸν γογγυσμὸν κατὰ τῶν ἱερωμένων τῆς συνοδείας ἐκείνης, ὅθεν ὁ ἀρχὼν ἐκεῖνος, ὅπου τοὺς ἐκάλεσε πρὸς ἀναψυχὴν, εἰδείχθη περίλυπος εἰς τοιαύτην κακὴν τύχην· βλέπων αὐτὸν ὁ ἅγιος, καὶ ζητῶν νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς λύπης του, ὁ ἀρχὼν τοῦ τὴν εἶπεν ἀπλῶς, προσθέτων περιπλέον, πῶς τὸ βάρβαρον ἐκεῖνο γένος τῶν ψαράδων ἔχουν τόσῃν κακοδοξίαν ἐναντίον τῶν ρασοφόρων προσώπων, ὅταν πηγαίνουν εἰς ἐργασίαν, ὥστε ὅπου ἂν ἀπαντήσουν κανένα μετὰ ἱερατικὸν ἐνδυμα, εὐθὺς ἀσύνετα λέγουσιν, πῶς δὲν ἐπιτυχαίνει ἡμῖν ἀστοχεῖ τὸ ἔργον τους· καὶ διὰ τοῦτο καὶ τώρα, φαίνεται τους, ὅτι διὰ νὰ εἶναι εἰς τὴν συνοδίαν ταύτην πρόσωπα ἱερωμένα, ἔλαβον τοιαύτην ἀστοχίαν εἰς τὴν ψαρικὴν τους. Ὁ ἅγιος λυπούμενος διὰ τὴν ἀθυμίαν τοῦ ἀρχοντος, μᾶλλον δὲ σκανδαλιζόμενος εἰς τὴν σφαλερὰν γνώμην τῶν ἀπαιδέυτων ψαράδων, προστάσσει νὰ φέρουν τὰ δίκτυα ἔξω εἰς τὴν γῆν, καὶ βάνων ἐπιτραχήλιον, καὶ ἀναγνώσας εὐχὴν ἐπ' αὐτά, τὰ εὐλόγησεν, ὁμοῦ δὲ καὶ αὐτοὺς, ἔπειτα δὲ τοὺς εἶπεν· ὑπάγετε εἰς τὸν δεῖνα τόπον τῆς θαλάσσης (δείχνων εἰς αὐτοὺς δακτυλοειδῶς τὸν τόπον) καὶ ἐκεῖ ρίψατε τὰ δίκτυα, καὶ θέλετε πιάσει ψάρια πολλὰ κατὰ τὴν χρείαν καὶ ἐπιθυμίαν σας· αὐτοὶ δὲ εἶπον· Δέσποτά μου, ἡμεῖς πηγαίνομεν μετὰ τὴν ἁγίαν σου εὐχὴν νὰ σὰς δοιεύσωμεν σήμερον ἀλλὰ ὁ τόπος ὅπου μᾶς δείχνεις δὲν εἶναι ψαρότοπος, ὅτι ἐκεῖ ποτὲ ψάρι δὲν ἐπιάσαμεν· ἀλλὰ ἡμεῖς ἠξεύρομεν τὰ κατὰ τόπον ἐδῶ τῶν ψαρίων, καὶ θέλομεν ρίψει τὰ δίκτυα ὅπου μᾶς φανῇ κάλλιον. Ὁ ἀρχιερεὺς θεωρῶν τὴν προπετή τους ἀντιλογίαν λέγει τοὺς ἐπιτιμητικῶς· θέλω κατὰ πάντα τρόπον νὰ τὰ ρίψητε ἐκεῖ ὅπου ἐγὼ σὰς λέγω· λέγει καὶ ὁ ἀρχὼν ὅς γινῇ τὸ θέλημα τοῦ ἀρχιερέως, καὶ μὴ ἀντιστέκεσθε εἰς τὸ προσταγμὰ του· κατὰ τοῦτο ὑπῆγον καὶ στανικῶς ἡμῖν κατὰ τὴν γνώμην τους ἀπηλπισμένοι, καὶ ρίπτοντες τὰ δίκτυα εἰς τὸν προσταγμένον τόπον, ἐπίασαν τόσον πλῆθος πολυειδῶν ὀψαρίων, ὅπου μετὰ βίας ἠμπόρεσαν νὰ τὰ σύρουν, καὶ βάλουν εἰς τὸ πλοῖον, τότε ἐκθαμβοὶ γενόμενοι εὐθὺς μετέβαλον τὴν ἀπιστίαν εἰς πίστιν, καὶ στρεφόμενοι εἰς τὴν γῆν φέροντες τὴν ἄγραν τῶν ψαρίων ὡς

βραβεῖον τοῦ θαύματος, ἔδραμον μετὰ φόβον ὁμοῦ καὶ χαρὰν, καὶ πίπτοντες εἰς τὰ πόδια τοῦ ἁγίου, ὡμολόγουν μεγαλοφώνως τὸ σφάλμα τους, ζητοῦντες τὴν εὐλογίαν του· ὁ δὲ πρῶτος καὶ θεὸς ἀνὴρ συγχωρῶν αὐτοὺς καὶ εὐλογήσας, τοὺς ἐνουθέτησε νὰ σέβωνται τὸ ἱερατικὸν σχῆμα καὶ νὰ διώχνουν ἀπὸ τὴν διάνοιάν τους τὰς ψυχρὸν βλαβεῖς δεισιδαίμονας.

Οχι μόνον τῆς θαυματουργίας τὸ χάρισμα ἔλαβεν, ὁ ἅγιος ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀλλ' ἀκόμη καὶ διορατικὸν εἰς τὸ νὰ γνωρίξῃ τ' ἀπόκρυφα ἁμαρτήματα, ὡς καθὼς ἐφάνη εἰς τινὰ ἱερομόναχον ὅπου ὑπῆγε χάριν ἐξομολογήσεως πρὸς αὐτόν. Οὗτος ἦτον ἱερεὺς Ζακύνθιος ὀνομαζόμενος Παγκράτιος, τὴν γονικὴν ἐπωνυμίαν Ἀρβανιτάκης, ὁ ὁποῖος ἀκούων τὰς ἀρετὰς τοῦ ἁγίου, τὰ θαυμαστά του κατορθώματα καὶ τὴν ἰσάγγελον πολιτείαν, ὑπῆγε μίαν τῶν ἡμερῶν νὰ ἐξομολογηθῇ εἰς αὐτόν, καὶ τελειώσας τὴν ἐξομολογήσιν του, τὸν ἠρώτησε ὁ ἅγιος ἂν ἐνθυμῆται τίποτε ἄλλο νὰ τοῦ εἴπῃ· καὶ αὐτὸς ἀποκριθεὶς τοῦ εἶπε, πῶς δὲν ἐνθυμᾶται· λέγει τοῦ ὁ ἅγιος· ἰδὲ καλὰ τέκνον μου, μήπως δι' ἀμέλειάν σου ἔφυγε κανένα ἁμάρτημα ἀπὸ τὴν μνήμην καὶ μείνης ἀδιόρθωτος· ὅθεν στάσου ὀλίγον, συλλογίσου μετὰ τὸν ἑαυτόν σου ἂν τύχῃ νὰ ἐνθυμηθῇς κανένα ἄλλο πταίσμα, ὅπου νὰ ἐπραξῇς, διότι φαίνεται μοι βέβαια πῶς νὰ μὴν ἔκαμες, τελείαν τὴν ἐξομολογήσιν. Στέκεται ὁ ἱερομόναχος, στοχάζεται, λογιᾶται μετὰ τὴν διάνοιάν του ὀλίγην ὥραν, καὶ ἔπειτα ἀποκρίνεται· Δέσποτά μου πανιερώτατε, δὲν ἠμπορῶ τελείως νὰ ἐνθυμηθῶ ἄλλο τίποτε, μόνον ὅσοι μετὰ τὴν λύσιν διὰ νὰ μὴ πειράζω τὴν ἀρχιερωσύνην σου, τότε βλέπων ὁ ἅγιος, πῶς ὁ ἐξομολογούμενος ἔμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ χωρὶς νὰ φανερώσῃ τὸ μεγαλύτερον ἀφ' ὅσα ἁμαρτήματα εἶχε καυμμένα ὡς ἄνθρωπος, λέγει ὀλίγον μετὰ ἀντηρότητα δὲν ἐνθυμᾶσαι ταλαίπωρε πῶς ἱεουργῶν τὴν δεῖνα ἡμέραν εἰς τὴν δεῖνα ἐκκλησίαν, ἀπὸ ἀμέλειάν σου καὶ ὀλίγην σου προσοχὴν, ἔπασσε κατὰ γῆς ὁ τίμιος μαργαρίτης· ἀκούων τοιοῦτον λόγον ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἁγίου ὁ ἱερομόναχος, εὐθὺς τὸ ἐνθυμῆθη, καὶ ἔμεινεν ὅλος ἐντρομος, ἐκπληττόμενος εἰς τὸ διορατικὸν τοῦ ἁγίου, βλέπων πῶς τὸ ἀπόκρυφόν του ἐκεῖνον παράπτωμα, ὅπου ἄνθρωπος δὲν ἤξευρεν, ὁ ἅγιος μετὰ τοὺς νοεροὺς τῆς ψυχῆς ὀφθαλμοὺς τὸ ἐγνώρισε καὶ πίπτων εἰς τὰ ποδάριά του καὶ καταβρέχων αὐτὰ μετὰ δάκρυα μετανοίας τοῦ ὡμολόγησε τὸ πταίσμα καὶ ἐξήγησε τὴν συγχώρησιν· ὁ πνευματικὸς πατήρ Διονύσιος, ὡς μιμητὴς τοῦ συμπαθεστάτου μας Ἰησοῦ, ἐδέχθη τὴν μετάνοιαν του καὶ διόρθωσιν, ἐρμηνεύων αὐτὸν νὰ προσέχῃ εἰς τὸ ἐρχόμενον, καὶ ὅταν ἱεουργῇ τὴν ἀναίμακτον θυσίαν μετὰ φόβον πολὺν καὶ τρόμον, καὶ μετὰ περιστῆν εὐλάβειαν νὰ σιμῶνῃ εἰς τοιοῦτον βασιλέα ἐπουράνιον εἰς τὸν ὅποιον οὔτε αὐτοὶ οἱ ἄγγελοι ἀκλινῶς ἀτενίσαι ἰσχύουσι. Μετὰ τοιαύτας νουθεσίας καθοδηγῶν αὐτὸν τοῦ ἔδωκε τὴν λύσιν, καὶ τὸν ἐπεμψεν εἰς εἰρήνην. Εἶναι καὶ ἄλλα αξιοδιήγητα τοῦ ἁγίου θαυματουργήματα, ὅπου ζῶν ἐτέλεσε, τὰ ὅποια σιωπῶμεν διὰ νὰ μὴ βαρύνωμεν τὴν εὐσεβῆ σας ἀκρόασιν, μετὰ τὴν μακρολογίαν τοῦ διηγήματος, διότι εἶναι πρέπον νὰ εἴπωμεν καὶ ἐκεῖνα ὅπου μετὰ θάνατον ἐθαυματούργησε, καὶ ἐξ ἐκείνων τὰ ἀξιώτερα, ἐπειδὴ εἶναι πολλὰ καὶ ὅλα ἀξίεπαινα.

Πολιτευόμενος ὁ ἅγιος μετ' αὐτὴν διαγωγὴν ἰσάγγελον βίου θεαρό-
στου καὶ φθάσας εἰς βαθὺ γῆρας φορτωμένος ὡς ἄλλο πολυφόρον
δένδρον μετὰ τοὺς καρποὺς τῶν φαεινῶν του ἀρετῶν, ἐφθάσεν ὁ καιρὸς
νὰ μετεμψυτευθῇ εἰς τὴν γῆν τῶν πράξεων καὶ προγινώσκων τὴν ἡμέ-
ραν τῆς μετοικησεώς του, τὴν ἐφανέρωσεν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς τῆς μονῆς,
τὰ πνευματικὰ του καὶ περιπόθητα τέκνα· οἱ ὅποιοι ἀκούοντες τοιοῦτο
θλιβερόν μῆνυμα, με δάκρυα πολυστάλακτα ἔκλαιον, ἀπαρηγόρητα διὰ
τὴν μέλλουσαν στέρησιν τοῦ καλοῦ τους πατρὸς, καὶ διδασκάλου, τοὺς
ὁποίους παρηγορῶν ὁ ἅγιος, νουθετῶν καὶ εὐλογῶν αὐτοὺς, καὶ μετὰ τὸν
τελευταῖον ἀσπασμὸν ἀσπαζόμενος, παρέδωκε τὴν μακαρίαν του ψυχὴν
εἰς χεῖρας τοῦ πλαστοουργοῦ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸ ἀρχὸν 1624 ἔτος ἐν μηνὶ
Δεκεμβρίῳ ιζ'. 17. Τὸ σεβάσμιόν του καὶ τίμιον λείψανον κατὰ τὴν
παραγγελίαν του ἐντίμως, καὶ εὐλαβῶς ἐπεμψαν εἰς τὴν περίφημον
μονὴν τῶν Στροφάδων, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε ἐνδύθῃ τὸ μοναχικὸν σχῆμα,
καὶ εἶχε δοσμένην τὴν μετάνοιάν του. Οἱ δὲ πατέρες ὅσοι τῆς εὐαγούς
μονῆς ἐκείνης τὸ ἐδέχθησαν ὡς θησαυρὸν πολυτίμου, καὶ εὐπρεπῶς τὸ
ἐνταφίασαν εἰς μνημεῖον καινὸν εἰς τὸ παρακλησὶ τοῦ μεγαλομάρτυρος
Γεωργίου, ὅπου εἶναι μέσα εἰς τὴν μάνδραν τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου.

Δὲν ἐπέρασε καιρὸς πολὺς, ὅπου πλεονάκεις ἐφάνη κατ' ὄναρ εἰς τὸν
ἡγούμενον τῆς μονῆς καὶ εἰς τοὺς ἀδελφοὺς λέγων πρὸς αὐτοὺς τί
με κρατεῖτε ἐδῶ εἰς τὸν τάφον κεκλεισμένον; εὐγάλατέ με ἔξω καὶ
συγκοινωνήσατε μετὰ τῶν ἀλλήλων ὁ ἡγούμενος μετὰ τοὺς ἀδελφοὺς τὸ δράμα
τοῦτο ἐκρουον πῶς νὰ εἶναι θεϊκὴ ἀποκάλυψις· καὶ οὕτω κατὰ τὴν
τάξιν τῶν ἱερῶν κανόνων θέλοντες νὰ κάμωσι τὴν ἀνακομιδὴν, ἤνοιξαν
τὸν τάφον, καὶ εὐρόντες δολόκληρον, ἀκέραιον καὶ ἀνελλιπὲς τὸ πᾶντι-
μον ἐκεῖνο καὶ ἱερὸν λείψανον, μετὰ τῶν ἀρχιερατικῶν του ἐνδυμάτων,
μεθ' ὧν ἐνταφιάσθη, πνέον εὐωδίαν καὶ θαυμάσιον, με ὕμνους καὶ
ψαλμωδίας, καὶ πᾶσαν ἄλλην εὐλαβείας ἐπίδειξιν εὐγάνοντες αὐτὸ ἀπὸ
τὸν τάφον τὸ μετὰθέσαν εἰς ἐτοιμασμένην λάρνακα ἔσω εἰς τὸν νάρθηκα
τῆς κυριακῆς ἐκκλησίας τῆς θείας τοῦ Χριστοῦ μεταμορφώσεως.

Τοῦτο τὸ πᾶντιμον λείψανον εἶναι φυλακτῆριον τῆς σεβασμίας ἐκείνης
μονῆς, καὶ δὲν παύει νὰ θαυματουργῇ κατ' ἡμέραν, ἱατρειὸν πᾶσαν
ἀσθενείαν τῶν πατέρων· διώχνει τὸ πλῆθος τῶν καρποφθόρων ἀκρίδων,
ὅπου ἐκεῖ συχνὰ πίπτουσι, φθειρόντες τὰ γεννήματα τοῦ μοναστηρίου.
Λιτανεύοντες οἱ πατέρες εἰς τοιαύτην ἀνάγκην μετὰ τὸ ἅγιον λείψανον
γύρωθεν τοῦ μοναστηρίου, εὐθὺς ὥσάν ἀπὸ σκληρὰν μᾶστιγα διωκό-
μεναι αἱ ἀκρίδες ἐνωμένοι εἰς εἶδος νέφους, ὅλαι εἰς τὸν βυθὸν τῆς
θαλάσσης καταποντίζονται· πολλὰς φορὰς εἰς καιρὸν ἀνυδρίας, λιτα-
νεύοντες οἱ αὐτοὶ πατέρες εἰς τὸν ἴδιον τρόπον μετὰ τὸ αὐτὸ λείψανον (ὡς
εἶναι ὅσον θέλει ὁ καιρὸς εὐδίας, καὶ ἡ ἡμέρα ἡλιοστάλακτος) εὐθὺς
συνεφιάζει ὁ οὐρανός, καὶ μετὰ πολλὰς βροχὰς ποτίζων τὴν διψασμένην
γῆν, χαροποιεῖ τοὺς μονάζοντας, πλουτίζων αὐτοὺς μετὰ πολλοὺς καρ-
ποὺς γεννημάτων.

Εἶχεν ἓνα σπῆτι ἀνώγειον μέγαλον εἰς τὴν χώραν τῆς πατρίδος του
ὁ ἅγιος, εἰς τὸ ὅποιον ἐκατοῖκει, ὅταν ἤρχετο ἀπὸ τὸ μοναστήριόν

του τῆς Ἀναφωνητρίας εἰς τὴν χώραν μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του τὸ
ἔλαβεν εἰς κατοικίαν μετὰ ἐνοίκιον ἀπὸ τοὺς κληρονόμους τοῦ ἑνὸς ἀρχων
συμπατριώτης του, εὐσεβῆς καὶ γνωστὸς τοῦ ἁγίου ἐν τῇ βίῳ· τοῦτο
διὰ τὴν παλαιότητα τῆς οἰκοδομῆς ἦτον σχεδὸν χαλασμένος, καὶ ἡ
κατάστασίς του εἰς τὰ ὁμμάτια τῶν ἀνθρώπων ἐφοβέριζεν ὁλοκλήρως, μὲν
ὅλον τοῦτο ἔσπεργενὰ κἀθηται εἰς αὐτὸ διὰ τὴν ἀγάπην καὶ εὐλάβειαν,
ὅπου εἶχε τοῦ ἁγίου, καὶ εὐφῆμιζε μετὰ σέβας πολλὴν τὰς πολλὰς τοῦ ἀρετῆς
καὶ θεϊκά του προτερήματα· εἰς δὲ τὸ ἀρχαῖον 1661 ὅπου ὁ Θεὸς διὰ τὰς
ἀνομίας τοῦ λαοῦ τῆς πόλεως καὶ νήσου ἐκείνης Ζακύνθου, τοὺς ἐπαί-
δευσεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας μετὰ δεινοτάτους καὶ βροχεροὺς σεισμούς, καὶ
κινδύνους ἀφανισμοῦ, κρημνιζόμενα καὶ πολλὰ παλαιὰ ὁσπήτια, φοβού-
μενος πολλὰ ὁ ἐνοίκιος ἐκεῖνος ἀρχων τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον, διὰ τὴν
διεφθαρμένην κατάστασιν τῆς παλαιότητας ἐκείνης οἰκοδομῆς ἤβου-
λήθη νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς παράμερον τόπον τοῦ κατωγίου τοῦ ῥηθέντος
ἀνωμίας διὰ νὰ ἔχῃ ἀδειαν πρόχειρον νὰ φεύγῃ ἔξω εἰς κάθε κλόνον
καὶ παραχρὴν τῆς γῆς· εἰς τὰ φόβητρα τοῦ καιροῦ ἐκεῖνου μίαν νύκτα,
Ἐλένη ἡ γυνὴ τοῦ ἀρχοντος ἐκεῖνου καλουμένου Μιχαὴλ τοῦ πρίγκη
Συμμάχη σεμινοῦ καὶ θεαρέστου βίου ἀμφοτέρω ὄντες βλέπει εἰς τὸν
ὕπνον τῆς ἑνὸς ἀρχιερέα σεμινοπρεπῆ ἡλικίας μετρίας, καθὼς ἦτον ὁ
ἅγιος πῶς ἀνέβη μετὰ τὸν Διάκονόν του εἰς τὸ ἀνώγειον τῆς κατοικίας ἐκεί-
νης, καὶ βαλὼν ἐπιτραχήλιον, καὶ ὁμοφρόνιον, ἔκαμεν εὐλογητὸν κατ'
ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνος τοῦ δεσπότη Χριστοῦ, ὅπου εὐρίσκειτο ἐκεῖ καὶ
ἀνέγνωσαν τὴν ἀκολουθίαν τοῦ μικροῦ ἁγιασμοῦ, ἔπειτα βαντίσας μετὰ
τὸ ἁγίασμα ὅλον τὸν οἶκον ἄνω καὶ κάτω εἰσέμωσεν εἰς τὴν ἀρχόντισσαν
ἐκείνην καὶ τῆς εἶπε μετὰ ἱλαρὸν πρόσωπον· γύναι μὴ φοβοῦ πλέον· ἐκείνη
ἐξυπνήσασα εὐθύς, ἐξύπνησε καὶ τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ μετὰ φόβον ὁμοῦ
καὶ χαράν, τοῦ διηγῆθαι τὸ δράμα, ὁ ὁποῖος ὡς θεοσεβῆς καὶ ἐνάρετος
ἐκρινεν εὐλόγως, πῶς ἄλλο δὲν ἦτο παρὰ ἡ προστασία καὶ σκέπη τοῦ
ἱεράρχου Διονυσίου, ὅπου ἐπέβλεπεν εὐστόχως εἰς τοιαῦτα φόβητρα
μεγάλα τὸν οἶκον ὡς κτῆμα ἐδικόν του, καὶ διεφύλαττε σφύους καὶ ἀζη-
μίους τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῷ. Ὅθεν θεῖα χάριτι ἐνδυναμωθείς ὁ
ἀρχων πανοικί διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου, ἐκατοῖκα μετὰ θερμὴν πίστιν
ἀφόβως εἰς τὸν αὐτὸν οἶκον, οὔτε βλάβην ποτὲ οὔτε ζημίαν ἔλαβε, καὶ
εἰς ἄλλους σεισμούς μετὰ ταῦτα, ὅπου κατὰ καιροὺς συνέβησαν ἐκεῖ,
ἀλλ' εἰς αὐτὸν ἔδωκε τέλος τῆς ζωῆς θεοσεβῶς τὸ εὐλογημένον
ἐκεῖνο ἀνδρόγυνον.

Μοναχὸς τις τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου Ματθαῖος ὀνομαζόμενος (ὁ ὁποῖος
ἐστάθη ὑποτακτικὸς τοῦ ἁγίου) μίαν νύκτα εὐρισκόμενος ἐκεῖ εἰς
τὸ μοναστήριον, τοῦ ἐφάνη ὁ ἅγιος εἰς τὸν ὕπνον του καὶ τοῦ εἶπε·
Ματθαῖε, εἰπέ τοῦ ἡγουμένου Νεκταρίου τὰ φυλάττειται προσεχῶς μετὰ
τοὺς λοιποὺς τῶν πατέρων, διότι ἀπ' ἐδῶ καὶ ὀκτὼ ἡμέρας μέλλει νὰ
γένῃ σεισμὸς μέγας, καὶ θέλει νὰ γένῃ μεγάλη βλάβη καὶ ζημία
εἰς τὸ μοναστήριον· ἐγερθεὶς τοῦ ὕπνου ὁ ῥηθεὶς μοναχός, καὶ στοχα-
ζόμενος αὐτὸ δι' ἄπλου ὄνειρον, δὲν ὁμολόγησε κἀνενὸς τὸ ἐνύπνιον.
Ὅθεν κατὰ τὴν πρόρρησιν τοῦ ἁγίου μετὰ τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἔγινε

σεισμός τόσο μέγας όπου αἱ περισσότεραι οἰκοδομαὶ τοῦ μοναστηρίου ἔπεσαν κατὰ γῆς, καὶ ἄλλαι ἐρράγισαν καὶ μάλιστα ὁ θαυμαστός ἐκεῖνος πύργος εἰς τὸν ὅποιον ἐπάνω σκοπεύων ἕνας ἄλλος μοναχὸς κατὰ τὴν συνήθειαν, ὅπου ἔχουν νὰ κάνωσι καθημερινῶς εἰς τὰς φυλακάς, διὰ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν παντοπόρων κουρσάρων ἀλλοπλίστων, ἔπεσεν ἕνα μέρος τοῦ πύργου, πίπτων μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ καλόγηρος, ὅπου ἐσκόπευε, κάτω εἰς τὴν μάνδραν, καὶ ἐπικαλούμενος εἰς ἐκεῖνο τὸ αἰφνίδιον συμβεβηκὸς μὲ πίστην τὴν βοήθειαν τοῦ ἁγίου (ὃ τῶν μεγίστων θαυμάτων Θεοῦ παντοδύναμι) μ' ἔδωκεν ὅτι καὶ νὰ εἶναι τόσο ὑψηλὰ ὁ πύργος, ἔμεινεν ὁμοῦς ὁ πεσὼν ἀβλαβὴς εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ ἔπαινον τοῦ ἁγίου, ὅπου ταχέως προφθάνει τοὺς αὐτὸν πιστῶς ἐπικαλουμένους.

Εἰς τοὺς αἰῶνες. 1645 ὅπου τῶν Τούρκων ἡ ἀρμάδα ἐμελλεν (ὡς ἔτρεχε λόγος) νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ μέρη τῶν στροφάδων, ὅταν ὑπῆγεν εἰς τὴν Κυδωνίαν πόλιν τῆς Κρήτης, ἤγουν τὰ Χανιά, φοβούμενοι οἱ πατέρες νὰ μὴ τοὺς κακοποιήσουν οἱ ἀγαρηνοί, πέρνοντες τοῦ ἁγίου τὸ λείψανον μὲ τὰ ἐποίλοιπα πράγματα τοῦ μοναστηρίου, ὑπῆγον εἰς τὸ ἀντικρυ νησί τῆς Ζακύνθου, διὰ νὰ φυλαχθοῦν πέρνοντες προσέτι καὶ ὅλα τὰ πρόβατα καὶ τὰ κτήνη· καὶ φθάνοντες εἰς τὸ μετόχιόν τους εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐτυφλώθησαν ὅλα ἀδιαφόρως· καὶ τοῦτο ἡ κατὰ βασκανίαν τοῦ μισοκάλου δαίμονος, ἡ κατὰ θείαν οἰκονομίαν διὰ νὰ δοξασθῇ ὁ ἅγιος. "Ὅθεν θλιβόμενοι ὑπέμετρα οἱ πατέρες εἰς τοιαύτην αἰφνίδιον συμφορὰν δὲν ἠμπόρεσαν νὰ εὑρουν ἄλλο ἱατρεῖον ὠφελιμώτερον, εἰμὴ μόνον τοῦ ἁγίου τὴν βοήθειαν· ἐπειδὴ ποιοῦντες ἀγίασμόν, καὶ ἐγγίζοντες τὰς χεῖρας τοῦ τιμίου λειψάνου αὐτοῦ, εἰς τὸ ἁγιασμένον ὕδωρ, ἐρράντισαν μ' αὐτὸ τὰ τυφλωθέντα ζῶα καὶ ὅλα κοινῶς παρευθὺς ἐφωτίσθησαν, καὶ ἀνέβλεψαν.

Μία ἀρχόντισσα συγγενῆς τοῦ ἁγίου ὀνόματι Ἀγγελὰ εἰς τὴν ἀνωθεν Ζακύνθον, ἡσθένησε βαρέως ἀπὸ ἀποπληξίαν, καὶ ὅχι μόνον ἡμῆζηρος ἔμεινεν, ἀλλὰ καὶ βουβὴ καὶ ἄλαλος· διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ὁποίας δὲν ἔλλειψαν οἱ πλεόν ἔμπειροι ἱατροὶ νὰ μεταχειρισθῶσιν ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ἐπιστήμης, ἀλλ' εἰς κακὸν ἐκοπίασαν, διότι ὅχι μόνον δὲν ὠφελήθη ἡ ἀσθενὴς ἀρχόντισσα, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ χειρόν ἐλθούσα ἀπελπίσθη τελείως διὰ τὴν ὑγείαν τῆς· τέλος πάντων ἐνθυμηθέντες οἱ συγγενεῖς τῆς, πῶς εἰς τὴν αὐτὴν χώραν εὐρίσκετο ὁ ἐλάχιστος δάκτυλος τοῦ ποδὸς τοῦ τιμίου λειψάνου τοῦ ἁγίου, παρεκάλεσαν νὰ τὸ φέρουν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀρρώστημένης, καὶ ἐγγίζοντες αὐτὴν σταυροειδῶς μὲ αὐτὸν μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας διὰ χειρὸς ἱατρικῆς εἰς τὸ στόμα καὶ εἰς τὰ ἀπονενεκρωμένα τῆς μέλη (ὃ τοῦ θαύματος) εὐθὺς ἡ ἀφωνία διελύθη, καὶ τὰ ἀκίνητα μέλη ἀνέλαβον τὴν κίνησιν καὶ ἰάθη ὡς τὸ πρότερον.

Ὁ ἄνωθεν δάκτυλος τοῦ ἱεροῦ λειψάνου ἐπέμψθη ἀπὸ τὸν τότε ἡγούμενον τῆς μονῆς τῶν στροφάδων εἰς τὴν Ζακύνθον, πρὸς ἁγίασμόν τῆς πατρίδος τοῦ ἁγίου, καὶ παραμυθίαν, καὶ πνευματικὴν ἀγαλλίασιν τῶν συμπολιτῶν του· ἐπειδὴ καὶ ἕνας χριστιανὸς πηγαίνων ἐκεῖ χάριν προσκυνήσεως, καὶ ἀσπαζόμενος τὸ ἅγιον λείψανον, ἔκοψε κρυφὰ δι'

εὐλαβείαν τοῦ ἐκείνου τὸν δάκτυλον, διὰ νὰ τὸν πάρῃ μαζὶ του ὁ ὁποῖος θέλων νὰ εὐγῇ ἀπὸ τὸν νόσθηκα, ὅπου ἔκειτο τὸ λείψανον ἐμποδίζετο ἀοράτως. "Ὡστε ὅπου βλέπων τὸ θαῦμα, ὁμολόγησε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τοὺς πατέρας τῆς μονῆς· ἔθεν ὁ ἡγούμενος πέρνων τὸν δάκτυλον, τὸν ἐπεμψεν ὡς εἶπομεν, εἰς τὴν Ζακύνθον καὶ οὕτως ἔμεινεν ἐλεύθερος ὁ ἄνωθεν προσκυνητής, καὶ ἀνεμποδίστως εὐγίχεν ἀπὸ τὸν νόσθηκα.

Εὐρίσκετο εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Στροφάδων, Μεθόδιος ἱερομόναχος ὁ Παντάλαος ἀπὸ τὸ Ῥέθυμνον τῆς Κρήτης, ἀνὴρ σεμνοῦ καὶ ἐναρέτου βίου, ὅστις ἐχρημάτισε μετὰ ταῦτα καὶ ἡγούμενος τῆς μονῆς τοῦτου (εἰς καιρὸν ὅπου ἦτον σκευοφύλαξ τῆς ἐκκλησίας) ἔδωκε τις προσκυνητῆς μίαν λαμπάδα διὰ νὰ τὴν ἀνάψῃ ἐμπροσθεν τοῦ ἁγίου λειψάνου· οὗτος δὲ ἀμελήσας τὸ ἔργον φαίνεται τοῦ κατ' ὄναρ, πῶς ἐμβραίνων εἰς τὸν νόσθηκα τῆς ἐκκλησίας, ὅπου ἦτον τὸ τίμιον λείψανον, ἐστράφη ὁ ἅγιος, καὶ θεωρήσας αὐτὸν μὲ βλέμμα αὐστηρὸν λέγει του. Σύρε ἀπ' αὐτοῦ· ἐξυπνήσας δὲ ὁ ἱερομόναχος ἐντρομος διὰ τὴν ὄρασιν ἐκείνην, στρέφει τὰ ὀμμάτιά του καὶ θεωρεῖ τὴν λαμπάδα ὅπου ἐκρέματο εἰς μίαν ἀγκυρὴν τοῦ καλλίου του· καὶ παρευθὺς ἡγέρθη τῆς κλίνης, καὶ ἐπῆρε τὴν λαμπάδα μὲ φόβον, καὶ εὐλαβείαν, καὶ τὴν ἤναψεν ἐμπροσθεν εἰς τὸ ἅγιον λείψανον ζητῶν ταπεινῶς ἀπὸ τὸν ἅγιον τὴν συγχώρησιν τῆς ἀμελείας του· καὶ τὴν ἐπερχομένην νύκτα βλέπει πάλιν τὸν ἅγιον εἰς τὸν ὕπνον του, καὶ ὑψώσας τὴν ἁγίαν του δεξιὰν μὲ ἱλαρὸν πρόσωπον τὸν εὐλόγησε.

Στρεφόμενον τὸ πλοῖον τοῦ μοναστηρίου ἀπὸ τὴν Ζακύνθον, χριστιανὸς τις εὐλαβὴς ὀνόματι Ἀναστάσιος ἔδωκε τῶν πατέρων ὅπου ἦτον εἰς αὐτό, μίαν ἄλλην λαμπάδα διὰ νὰ τὴν πάρωσιν πρὸς τὸν ἅγιον· καὶ λαβόντες αὐτὴν εἶχε πέσει εἰς τὴν θάλασσαν εἰς τὸ ταξίδιον, χωρὶς νὰ τὴν ἴδωσιν αὐτοί· καὶ φθάνοντες εἰς τὰ Στροφάδια ἀνεζήτησαν τὴν λαμπάδα, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὴν εὑρουν· ὅθεν ὁμογνωμόνως ἐνόμισαν ὅλοι, πῶς νὰ τὴν ἐλησμόνησαν εἰς τὴν Ζακύνθον· ἀλλ' εἰς ὀλίγην ὥραν σύροντες ἔξω εἰς τὴν γῆν τὸ πλοῖον, βλέπουν φανερῶς τὴν λαμπάδα, ὀπίσω ἀπὸ τὴν πρήμνην τοῦ κολλημένην εἰς τὴν καρύνα, ὅπου θαυμασῶς ἠκολούθει εἰς ὅλον τὸ ταξίδιον ὡς φαίνεται· ὅθεν οἱ πατέρες θεωροῦντες τὸ θαῦμα ἐδόξασαν τὸν Θεόν, μεγαλύνοντες τὸν θεράποντα αὐτοῦ θαυματουργὸν Διονύσιον· τὴν δὲ λαμπάδα ἤναψαν κατ' ἐμπροσθεν τοῦ θείου λειψάνου.

Εκεῖ εἰς τὸ ἴδιον μοναστήριον ἔτυχεν ὁ ἄνθρωπος ξένος, ὅστις ἐφανερώθη ἐνοχλούμενος ἀπὸ πνεῦμα πονηρὸν καὶ ἀκάθαρτον· τοῦτον βλέποντες οἱ πατέρες δεινῶς βασανιζόμενον, καὶ σπλαγχνισθέντες ἐπ' αὐτόν, ἔλαβον ἔλαιον ἐκ τῆς κανδύλας τοῦ ἁγίου, καὶ χρίσαντες αὐτόν ἀναγινώσκοντες τοὺς ἐξορκισμοὺς τοῦ οὐρανοφάντορος Βασιλείου, ἐλυτρώθη θαυμασῶς ὁ δειλῆς, καὶ ἐστράφη ὑγιὴς εἰς τὸν οἶκόν του, ἔμνων τὸν Κύριον καὶ εὐχαριστῶν τὸν ὅσιον.

Μία ἄλλη σεμνὴ καὶ εὐλαβὴς γυνὴ εἰς τὴν προειρημένην χώραν Ζακύνθου, Ἀγγελὰ καὶ αὐτὴ τὸ ὄνομά της, μὴ ἔχουσα τέκνον ἄρσε-

νικόν, ἀλλὰ τέσσαρας θυγατέρας, εἶχε θλίψιν μεγάλην διὰ τοῦτο συνομιλοῦσα συχνάκις μέ τινας γυναῖκας εὐλαβικάς συγγενεῖς τοῦ ἁγίου, ἤκουσεν ἐπ' αὐτάς τὴν θεάρεστον πολιτείαν μὲ τὴν ὁποίαν ἐζησεν ὁ ἅγιος εἰς τὴν γῆν, καὶ τὰ ἐξαίσια θαύματα, ὅπου ζῶν, καὶ μετὰ θάνατον κάμνει εἰς ὅσους μὲ πίστιν καὶ εὐλάβειαν τὸν ἐπικαλοῦνται εἰς βοήθειαν. Πίστει δὲ ἀδιστάκτῳ ἐπλησθεῖσα, καὶ ἔρωτι διακαεῖ πρὸς τὸν ἅγιον τὴν καρδίαν τρωθεῖσα, τὸν ἐπεκαλέσθη μὲ θερμὰ δάκρυα νὰ τῆς χαρίσῃ διὰ τῶν πρὸς Θεὸν ἁγίων του πρεσβειῶν ἓνα παιδίον ἀρσενικὸν πρὸς παρηγορίαν τῆς καὶ ἀπὸ ταῖς πολλαῖς φοραῖς ὅπου τοῦ ἐδέετο, θεωρεῖ μίαν νύκτα εἰς τὸν ὕπνον τῆς ἓνα ἀρχιερέα καὶ τῆς λέγει τι θέλεις ἀπ' ἐμὲ καὶ συχνὰ μὲ παρακαλεῖς; ἐὰν θέλῃς νὰ ἐπιτύχῃς τὴν ἐπιθυμίαν σου, πέμψε εἰς τὰ Στροφάδια διὰ νὰ λάβῃς ἀπὸ τὸ βότανόν το καλούμενον ἀμάρακος, ἦγουν μαγγιουράνα, μὲ ἕτερα βότανα τὰ ὅποια εὐρίσκονται ὀπίσθεν τοῦ ἁγίου βήματος τῆς Κυριακῆς ἐκκλησίας· ἐκεῖνα λαμβάνουσα, ποτίσου μὲ αὐτά, καὶ θέλεις ἐγκαστρωθῇ καὶ γεννήσῃς τέκνον ἀρσενικὸν κατὰ τὸ ὁρεκτὸν τῆς ψυχῆς σου· καὶ ταῦτα λέγων, τὴν εὐλόγησεν εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ἔγινεν ἄφαντος. Αὐτὴ δὲ ἐξυπνήσασα, καὶ συλλογιζομένη ποταπὸν νὰ ἦτο τὸ ὄραμα, εἶπε μὲ τὸν ἑαυτὸν τῆς, ἄλλο δὲν ἡμπορεῖ νὰ εἶναι, παρὰ τοῦ ἱεράρχου Διονυσίου ἡ ἐπίσκεψις, ὅπου πολλὰς φορὰς τὸν παρεκάλεσα διὰ τέκνον ἀρσενικόν, καὶ ἴσως ἐπήκουσε τῆς ταπεινῆς μου δεήσεως, καὶ μάλιστα ὅπου μοῦ ἐνθύμησε τὰ Στροφάδια, ἐκεῖ ὅπου εἶναι τὸ τίμιόν του λείψανον· ὅθεν χωρὶς ἀναβολὴν καιροῦ ἔστειλεν εἰς τὰ ἄνωθεν Στροφάδια ἓνα τῆς ἀδελφὸν νόματι Γεώργιον, καὶ τῆς ἔφερε μὲ σπουδὴν καὶ ἐπιμέλειαν ἀπὸ τὰ δηλωθέντα βότανα, τὰ ὅποια μὲ εὐλάβειαν καὶ μὲ θερμὴν πίστιν μεταλαμβάνουσα κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ ἁγίου, εἰς ὀλίγον ἐγγαστρώθη καὶ ἐγέννησεν υἱόν, Ἰωάννην ἐπονομασθέντα εἰς τὸ λουτρὸν τοῦ θαύου βαπτίσματος, χαριέστατόν τε καὶ εὐφρόεστατον εἰς αἶνον Θεοῦ, καὶ εἰς τιμὴν τοῦ ἱεράρχου αὐτοῦ, ὅπου ἀκριβῶς ἐκπληροῖ τὰς αἰτήσεις τῶν ἐν πίστει αὐτὸν ἐπικαλουμένων.

Ηγουμένειεν εἰς αὐτὴν τὴν μονὴν τῶν στροφάδων Δανιήλ, ἱερομόναχος τὸ ἐπίκλην Γουράτος ἐκ Μαίνης, ἀνὴρ σεμνοπρεπῆς, ὅστις ἐξηρχμάτισε μετὰ ταῦτα ἀρχιερεὺς τῆς πατρίδος τοῦ· οὗτος ἐδίδαξε πολλὰ διὰ τὴν ἁγιότητα τοῦ ἱεράρχου Διονυσίου, καὶ πολλάκις ἔλεγε μὲ τὸν ἑαυτὸν τοῦ τάχα ὁ Διονύσιος νὰ εὐρίσκηται εἰς τὸν χορὸν τῶν ἁγίων, ὡς ἡμεῖς ἔδω τὸν ἔχομεν; τοῦτον τὸν δισταγμὸν καὶ τὴν δυσπιστίαν θέλων ὁ ἐν ἁγίοις θαυμαστός Κύριος νὰ διώξῃ ἀπὸ τὴν διάνοιαν τοῦ ἀποροῦντος ἡγουμένου, τοῦ ἐφάνη μίαν νύκτα κοιμωμένου εἰς τὴν κλίνην του, πῶς νὰ τοῦ ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ κελλίου του ὁ ἐκκλησιάρχης ζητῶν κατὰ τὴν τάξιν τὸ θέλημα διὰ νὰ σημάνῃ τὸν ὄρθρον· εἰς ὀλίγον ὥραν μετὰ τὸ ἐνύπνιον ἐξύπνησεν ὁ ἡγούμενος καὶ στοχαζόμενος πῶς κατὰ ἀλήθειαν ἔδωκε θέλημα τοῦ ἐκκλησιάρχου, ἐμέμφετο τρόπον τινὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὡς φιλόπνον λέγων ὅ καὶ πῶς μὲ ἐνίκησεν ὁ ὕπνος, καὶ μὲ ἀποκάρωσεν ὁ ἐχθρός· εἶναι τόση ὥρα ὅπου εἶπον τοῦ ἐκκλησιάρχου νὰ σημάνῃ, καὶ οἱ πατέρες θέλουσιν εἶναι συνηγμένοι εἰς τὴν ἐκκλησίαν καρτεροῦντές με νὰ ἀρχίσουν τὴν ἀκολουθίαν καὶ ἐνδυνάμενος μὲ

σπουδὴν ἐκίνησεν εὐθὺς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν· ἀλλὰ (ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος) φθάσας εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου τοῦ νάρθηκος ἡ ὁποία εἶναι ἀντικρυ τῆς λάρνακος τοῦ τιμίου λειψάνου, βλέπει ἀπ' ἀλμοφανῶς τὸν μακάριον Ἀρχιερέα Διονύσιον ἱστάμενον ὄρθριον ἔξω τῆς λάρνακος ἐν μέσῳ δύο ἱερέων, ἐνδεδυμένων ἱερατικῶς στολῶς λευκάς, ἔχων ἀκουμβισμένας τὰς χεῖράς του ἐπάνω εἰς τοὺς ὦμους αὐτῶν, καὶ δύο διακόνους ὁμοίως ἐνδεδυμένους διακονικῶς στολῶς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ἓνας ἐνέδουε τὸν ἅγιον τὴν ἀρχιερατικὴν στολὴν, καὶ ὁ ἄλλος ἱστάμενος εἰς τὴν μεσινὴν θύραν τοῦ νάρθηκος ὅπου εἶναι κατὰ ἀνατολὰς ὡς εἰς ὥραν πύλην τοῦ βήματος θυμιάζων τὸν ἅγιον ἔλεγε τὸ ἀγαλλιᾶσθαι ἡ ψυχὴ σου, καὶ τὰ ἐξῆς, καὶ ὁ ἱερεὺς ὅπου ἔστεκεν εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ ἱεράρχου, βλέπων ἐκτενῶς τὸν ἡγούμενον Δανιήλ, καὶ σελὼν ὀλίγον τὴν κεφαλὴν του εἶπεν ἐπληροφόρηθης τώρα ἡ ἀκόμη ἀμφιβάλλεις· εἰς τοιαύτην ὑπερθαύμαστον θεωρίαν γενόμενος ἔντρομος, καὶ ἄλλως ἐξ ἄλλου ἀπὸ τὴν ἄμετρον ἐκπλήξιν ὁ ἡγούμενος μὲ φόβον πολλὸν ἐσύρθη εἰς τὰ ὀπίσω ἡρέμα μὲ γνώμην νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸ ἀναφέρῃ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς τῆς μονῆς· ἀλλ' εὐγαίνων ἔξω, μεταμεληθεὶς ἐστράφη νὰ ἴδῃ ἀνίσως καὶ ἀκόμη κρατεῖ ἐκεῖνη ἡ φοβερά θρασεία, καὶ φθάσας εἰς τὴν ἐμπασίαν τοῦ Νάρθηκος, θεωρεῖ τὸν ἅγιον στρεφόμενον ἀπ' ἑαυτοῦ τοῦ ὀπίσω, καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὴν ἰδίαν τοῦ λάρνακα, καὶ εὐθὺς ἐσβύσθησαν αἱ λαμπάδες, καὶ πᾶσα ἡ φωταγωγία γενόμενοι ἅμα ἄφαντοι καὶ οἱ δύο ἱερεῖς μὲ τοὺς διακόνους, ὅπου πρότερον ἐφανίσθησαν. Ὅθεν στρεφόμενος μὲ ἀνεκδιήγητον τρόμον εἰς τὸ κελεῖον του, ἔσπεκε στοχαζόμενος τὰ ὅσα ὁ Θεὸς τὸν ἤξίωσε νὰ ἴδῃ διὰ νὰ πληροφορηθῇ εἰς τοῦ ἱεράρχου τὴν ἀψευδῆ ἁγιότητα· εἰς ὀλίγον ὥραν ἔπειτα ἔρχεται ὁ ἐκκλησιάρχης κατὰ ἀλήθειαν νὰ τὸν ζητήσῃ θέλημα διὰ νὰ σημάνῃ τὸν ὄρθρον, μὲ τὸν ὅποιον ὁμοῦ ἐπήγεν εὐθὺς καὶ ὁ ἡγούμενος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ γινώσκων αὐτὸν ἄνθρωπον θεοσεβῆ καὶ ἐνάρετον, ἐδιηγῆθη τότε αὐτοῦ μόνου τὴν ὁπτασίαν, ὅστις ἦτο καὶ συμπατριώτης του, καλούμενος Ἰωῆς· καὶ μετὰ ταῦτα μανθάνοντες αὐτὸ καὶ οἱ λοιποὶ πατέρες, ὑπήγον ὅλοι μὲ τὸν προσετώτα εἰς τὴν λάρνακα ὅπου εἶναι τὸ πάντιμον λείψανον, φάλλοντες καὶ ὕμνουντες τὸν ἅγιον μὲ πολλὴν κατάνυξιν, στερεωθέντες κοινῶς περισσότερον, πῶς ὁ Διονύσιος συνευφραίνεται μὲ τοὺς λοιποὺς τῶν ἁγίων, ὡς ὄντως ἅγιος εἰς τὰ κάλλη τοῦ παραδείσου, καὶ μάλιστα ὁ ῥηθεὶς ἡγούμενος, ὁ ὁποῖος ζητήσας μὲ πᾶσαν ταπεινότητα εὐλάβειαν συγγνώμην ἀπὸ τὸν ἅγιον διὰ τὴν προτέραν του δυσπιστίαν, ἔγεινε ἀπὸ τότε μεγαλοφῶνως κήρυξ, μὴ παύων ἀπὸ τὸ νὰ διηγῆται εἰς ὅλους τὴν μεγάλην τοῦ Διονυσίου παρῆρησίαν καὶ ἁγιότητα.

Τὴν θαυμασίαν πολιτείαν καὶ τὰ ὑπερφυῖ θαύματα τοῦ ἱεράρχου μας Διονυσίου μὲ συντομίαν ὡς ἦτον δυνατόν ἐδιηγῆθημεν εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ εἰς αἶνον τοῦ ἁγίου, καὶ εἰς ὠφέλειαν τῶν ἀχρωστῶν καὶ μ' ὅλον ὅτι τὰ θαύματα ὅπου ἔκαμε καὶ κάμνει συνεχῶς εἰς ἐκείνους ὅπου μὲ πίστιν τὸν ἐπικαλοῦνται εἰς βοήθειαν, νὰ εἶναι πάντοτε, ἡμεῖς ὅμως διὰ νὰ φύγωμεν τὴν μακρολογίαν, ἐγράψαμεν τὰ ἐξαίρετα κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ πάλιν θέλομεν ἀναφέρῃ πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην τρία

ἢ τέσσαρα ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα ὁποῦ καθ' ἡμέραν ἐνεργεῖ, ἕως τοῦ νῦν κατὰ τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ Αὐγούστου μηνὸς εἰς τὴν ὁποίαν λαμπρῶς ἐορτάζομεν τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, ἔθεν κατὰ τὸ παρὸν κάνομεν τέλος τῆς διηγήσεως, εὐχαριστοῦντες ὁλοψύχως τὸν Κύριον τὸν δοξάζοντα τοὺς αὐτὸν δοξάσαντας πρὸς τὸν ἑποῖον ἄς βάνωμεν μεσίτην εἰς κάθε μας χρεῖαν τοῦτον τὸν θεὸν μας ἱεράρχην ὡς ἔχοντα πολλὴν τὴν παῖδων, καὶ μετὰ συντετριμμένης καρδίας ἄς ἱκετεύσωμεν αὐτὸν λέγοντες.

Ο πάτερ σεβασμιώτατε ἀρχιερέα τοῦ Χριστοῦ Διονύσιε, πρὸς σὲ στρέφομεν καὶ νοῦν καὶ καρδίαν, καὶ παρακαλοῦμέν σε μετ' εὐλαβείας καὶ ἐκ βάθους ταπεινότητος, δέξαι τὰς ἱκεσίας καὶ ὕμνους ὁποῦ σοὶ προσφέρομεν, εἰ καὶ ὑπὸ ἀναξίων ἐξέρχονται χειλέων γενοῦ προστάτης πρὸς Θεόν, καὶ πρέσβυς θερμότητος, εἰς ὅλους ὁποῦ μὲ πίστιν ἀκραιφνή προστρέχουν εἰς τὴν κραταίαν σου ἀντίληψιν, καὶ πανηγυρίζουν ἐκ πόθου τὴν πανέροτον μνήμην σου· ἐξαιρέτως δὲ ἱκετεύομεν σκέπε, καὶ φρούρει τὴν ἡγαπημένην σου πατρίδα Ζακύνθον, ἐν ἣ τὸ τρισόβλιόν σου ἐναπόκειται λείψανον, ἡ ὁποία λαμπροφανῶς χαρμοσύνης κατὰ χρέος ἐορτάζουσα χορεύει, σκιρτᾷ, καὶ ἀγάλλεται μουσικῶς, εἰς ταύτην τὴν ἐνδοξὴν ἡμέραν τῆς ἀθανάτου σου μεταστάσεως, ἀπολαμβάνοντες κοινήν χαρὰν ὅλοι οἱ συμπολιταὶ σου, ὡσάν ὁποῦ ἡξιώθησαν εἰς τοὺς ἐσχάτους τούτους χρόνους, νὰ ἀποκτήσουν τοιοῦτον προστάτην, καὶ φύλακα· ἐτι δὲ οὐρανόθεν καὶ τὴν ἐπὶ γῆς θεοσεβεῖ ἐπαρχίαν σου, τὴν ἐν Κυκλάσιν Αἰγίαν ἐπίσκεπτε καὶ βοήθει τῇ μεσιτείᾳ σου· πρὸς τοῦτοις δὲ τὴν βασιλικὴν καὶ σεβασμίαν τῶν Στροφάδων Μονὴν διατρεῖ, καὶ ἐν ὁμοίᾳ καὶ εὐκρινεῖ ἀγάπῃ περιφύλαττε τοὺς ἐν αὐτῇ ὁσίως ἀσκουμένους, παρακαλῶν τὸν πανοικτίρμονα Θεὸν μὲ τὰς εὐπροσδέκτους σου ἱκεσίας, ἐδὼ μὲν νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ κάθε πονηρὸν συνάντημα ψυχῆς τε καὶ σώματος, μετὰ δὲ τὴν πρόσκαιρον ταύτην παροικίαν νὰ μᾶς κάμῃ μετόχους τῆς οὐρανοῦ βασιλείας του, ἥς γένοιτο ἐν Χριστῷ τυχεῖν ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'.

Ἡ κάμνος Σωτὴρ ἐδρῶσίζετο.

Χαῖρε Θεοῦ πανάγιον τέμενος, χαῖρε δι' ἧς ἐλύθη παράβασις, χαῖρε βρωτῶντὸ καταφύγιον.

Χαῖρε παστὰς ἀφθόρου νυμφεύσεως, χαῖρε δι' ἧς ἠνοιχθὴ Παράδεισος, χαῖρε φαιδρὸν τοῦ ὕψιστου καταγώγιον.

Η τῶν πιστῶν ἐτοίμη βοήθεια, ἄρτι κάμοι βοήθεια φάνηθι, τῷ ἐκζητοῦντι θερμῶς τὴν σὴν ἀντίληψιν.

Στερέωσον τὸν νοῦν μου τρεπόμενον, τὸν λογισμὸν κλονούμενον ἔδρασον, ἐν ἀσαλεύτῳ με πέτρα, τῇ σῇ σκέπῃ μητροπάρθενε.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Λοὐ αὐχμὸν ταῖς σαῖς παρακλήσεσι, καὶ ὕμνον καρποφόρον ὁ Κύριος, ἐκπέμπει οὐρανόθεν παραδόξως τῇ τῶν Στροφάδων μονῇ.

Οὐ μόνον ζῶντα μάκαρ σε Κύριος, ἀλλὰ καὶ μετὰ τέλος ἐπλούτησε, θαύμασι παμποικίλοις, ὡς πιστὸν αὐτοῦ θεράποντα.

Πληθὺς ἡ τῶν ἀκριβῶν ἡ φθιέρουσα, Στροφάδων τῆς μονῆς τὰ γενήματα, εὐχῇ σου δραπετεύει καὶ βυθῷ καταποντίζεται.

Θεοτοκίον.

Οἱ μάγοι τῷ ἀστέρι ἐπόμενοι, σὺν δώροις Περσικοῖς παραγίνονται, ἀνακτα προσκυνῆσαι, τεχθισόμενον Παρθένῳ μητρὶ.

Ἄλλος. Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα συντραφέντες.

Οἱ παῖδες Ζακύνθων συνελθόντες, εὐσεβῶς τιμήσωμεν, τὸν ἱεράρχην τοῦ Χριστοῦ, Διονύσιον τὸν ἐνδοξόν, ἐν τῷ μέσῳ ἐκκλησίας ἀναμέλποντες ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Στροφάδων οἱ μονῶται ἀθροισθέντες, τὸν σοφὸν διδάσκαλον νῦν ἀνυμνήσατε, φαιδρῶς Διονύσιον γεραίροντες, καὶ κυκλοῦντες τὴν αὐτοῦ τιμὴν λάρνακα, Σῆχος τὸ θεῖον ἀσπάσθητε αἰσίως.

Δόξα.

Γεραίρει θαυμασίως σὺν Ζακύνθῳ καὶ Στροφάσιν Αἰγίνα ποιμένα θεῖον ἀγαθόν, σὲ πλουτίσασα πανάριστε, καὶ συμφώνως ἅμα παῖσαι ἀναμέλπουσιν, ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Καὶ νῦν.

Εγγύς μὲν σωτηρίας ὁ καιρὸς γενέσθαι, δεῦτε σπεύσωμεν, προθύμως ἅπαντες ἰδεῖν, νηπιάζοντα τὸν Κύριον, γαλουχούμενον τροφῇ παρθενομήτορι, διὰ τὴν πάντων βροτῶν ἐλευθερίαν.

Καταβασία.

Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα συντραφέντες, δυσεβοῦς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρὸς ἀπειλὴν οὐκ ἐπτοήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ἐστῶτες ἔψαλλον, ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

ᾠδὴ η'. Ὅν φρίττουσιν ἄγγελοι καὶ πᾶσαι στρατιαί.

Τιμήσωμεν ἄσμασι συμφώνως οἱ πιστοί, τὴν στάμνον τὴν πάγχρυσον, καὶ θεῖαν κιβωτόν, βοῶντες ἀπαύστως χαρμοσύνης αὐτῇ, χαῖρε προστασία τοῦ κόσμου Θεοτόκε.

Ανάστησον κείμενον εἰς βάθη με κακῶν, τοὺς νῦν πολεμοῦντάς με πολέμησον ἐχθρούς, τρωθέντα ἀτόποις ἡδοναῖς τὴν ψυχὴν, ἀγνὴ μὴ παρίδης ἀλλ' οἴκτειρον καὶ σῶσον.

Η κλησὶς θεόνυμφε ὀνόματος τοῦ σου, εὐφραίνει τὴν φρένα μου, ἡδύνει μου τὸν νοῦν, ψυχὴν ἀγιάζει καὶ τὸ σῶμα περσοί, αὐτῇ γὰρ καυχῶμαι καὶ ζῶ καὶ πνέω κόρη.

Μαρία πανύμνητε, ἀγγέλων ἡ χαρά, βροτῶν ἡ ἀνάκλησις ἐλπίς χριστιανῶν, χαρὰς αἰωνίου καταξίωσον, τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Υμνοῦντές σε ἅγιε ζεοῦσῃ τῇ ψυχῇ, κινδύνων ἀπάλλαξον παντοίων σαῖς λιταῖς, βραβεύων τοῖς πᾶσιν ἐν τῷ βίῳ τῷ νῦν, τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα, τρισμάκαρ.

Λευχείμονας θύτας μέν, ἐδόκει Δανιήλ, ὄραν παριστάναι σοι καθ' ὅπου ἐναργῶς, ὅθεν ἀδιστακτῶ ὡμολόγει φθόγγει, ἄγιόν σε εἶναι Διονύσιε Μάκαρ.

Ορᾷ ἐν δράματι σὲ πάτερ τίς γυνή, αὐτῇ τέτειν φάσκοντα, υἱὸν ὡς εὐλαβῶς ἠτήσατο ἥτις συλλαβοῦσα ταχύ, ἄρσεν τέκνον τίκτει ὡς ἡ ἐπαγγελία.

Θεοτοκίον.

Υἱὸν μήτηρ ἄνανδρος ἐγγίζει τοῦ τεκεῖν, καὶ μάγοι πορεύονται, ἐκ χώρας τῶν Περσῶν, αὐτὸν προσκυνῆσαι ὡς Θεὸν τοῦ παντός, εἰ καὶ βρωτοθέντα, ὁρῶσιν ἐν σπηλαίῳ.

Ἄλλος. Θαύματος ὑπερφυοῦς ἡ δροσοβόλος.

Ρήματα χρηστὰ ἐκ θεοῦ στόματός σου, πάντες ἤκουον τοῦ σοῦ ποιμνίου, ἥδη δὲ ἐρύθμιζον θεαρέστως σὴ διδασχῇ τῷ Θεῷ εὐαρεστοῦντες ὡς ἦν δυνατόν, διὸ ἀγαλλόμενοι ἐδόξαζον τὸν σοφὸν αὐτοῖς ποιμένα δωρησάμενον, ἐν ἀρχιερεῦσι Διονύσιον μέγαν.

Αἶγινα πλουτήσασα μὲν ἐν τῷ βίῳ, νῦν δοῦξαι σε καὶ μετὰ πότμον, ποιμὴν γὰρ ἀπόλεκτος προκχεῖρισε ἐν αὐτῇ ἐκλεκτός, καὶ Θεῷ προσφιλέστατος, διὸ γηθοσύνης σκιρτᾷ κράζουσα, σοῦ τιμῶμεν πάντες τὴν πάνσεπτον, καὶ δεόμεθα σου μνημόνευε σῶν δούλων.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα Υἱὸν καὶ ἄγιον πνεῦμα.

Εἶδεν ἐναργῶς πόλις ἐν Ζακύνθῳ, τῆς πανάγνου τὸν αἶνον βίον, Ἄναφωνητρίας μὲν ἡ ἐν ὅρεσιν ὕψηλοις καὶ ἐκήρυξε τεράστια μεγάλα τὰ σά, ἀνθ' ὧν ἐορτάζει τὴν μετástασιν, εὐλογίαν αἰτοῦσα τὴν σὴν σεβάσμιε, πέμψαι οὐρανόθεν τοῖς ἐν αὐτῇ οἰκοῦσιν.

Καὶ νῦν.

Ρύπον τῆς δεινῆς πρόπαλαι ἀμαρτίας, ἥδη ἔρχεται Χριστὸς καθάραι, μάγοι δὲ συνέρχονται δῶρα φέρειν ἐκ τῶν Περσῶν, καὶ ὁρῶντες τὴν παρθένον προσκυνοῦσιν αὐτὴν εἰς ἣν ἀτενίζοντες κραυγάζουσαι, χαῖρε γένους γηγενῶν κόρη διάσωμα, σὲ ὑμνολογοῦσιν αἱ γενεαὶ νῦν πάσαι.

Καταβασία.

Θαύματος ὑπερφυοῦς ἡ δροσοβόλος, ἐξεκόνισε κάμινος τύπον· οὐ γὰρ οὕς ἐδέξατο φλέγει νέους ὡς οὐδὲ πῦρ, τῆς θεότητος παρθένου, ἣν ὑπέδου νηδύν, διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν, εὐλογῆτω ἡ κτίσις πάσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Τὴν ζωοδόχον πηγὴν τὴν ἀέανον,

Χαῖρε αὐτὴ μυστικὴ ἐπιδείξασα τὴν λαμπροφόρον ἡμέραν τοῖς σύμπασι, χαῖρε θεῖον σκῆνωμα τοῦ Θεοῦ πανάμωμε, τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς χαῖρε κυρία, χαῖρε παρθένων τὸ περίδοξον καύχημα.

Τὴν εὐδαλὴ καὶ κατὰ καρπὸν ἄμπελον ὕμνοις πιστοὶ καταστέψωμεν λέγοντες, χαίροις ἡ βλαστήσασα βότρυν ὡραιότατον, τὸν κατευφραίνοντα πάντων τὰς καρδίας, καὶ τῆς κακίας τὴν μέθην ἐξαίροντα.

Θράσος καὶ τόξα καὶ δόρατα σύντριψον, καὶ τὴν ἰσχὺν παντελῶς ἐξαφάνισον, καὶ εἰς τέλος ἔλεσον, Παναγία θέσποινα, τῶν ἀλαζόνων ἐχθρῶν, τῶν μὴ τιμῶντων, καὶ προσκυνούντων τὴν θεῖαν εἰκόνα σου.

Σὺ μου ἐλπίς ἀκατασχύντος πάναγνε σύ μου καὶ ψῶς καὶ παράκλησις θέσποινα, σύ μου καὶ ἀντίληψις σύ μου καὶ ζωὴ καὶ σωτηρία σύ μου ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος φύλαγμα.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Κλέος Ζακύνθου σοφὴ Διονύσιε φρουρεῖν ἡμᾶς μὴ ἐλλείπει ἀπήμονας ταῖς πρὸς τὸν δεσπότην σου ἱεραῖς δεήσεσιν ἐκ πάσης νόσου κακώσεως καὶ βλάβης, σὲ γὰρ προστάτην θερμὸν πεπλουτήκαμεν.

Ρήματι σὺ ἁλίστῃ ὑπακούσαντες, πληθὺν ἰχθύων εὐθὺς ἐσαγγήνευσαν, καὶ ὁρῶντες ἐφρίζαν πῶς καὶ φύσις ἄλογος τῇ σὺ ὑπεῖξε κελεύσματι, διόπερ δούλον Θεοῦ σε ἐπέγνωκαν γνήσιον.

Πάντων βρωτῶν ἐμαυτὸν σῶσα χείρονα, καὶ γὰρ αἰσχροῦς τὴν ζωὴν ἐδᾶπάνησα, ὅθεν μοῦ τολμήσαντι ὕμνους προσενέγκαι σοι, σύγγνωθι πάτερ καὶ δίδω σαῖς πρεσβείαις καλῶς βιώσαι, ζωῆς τὸ ὑπόλοιπον.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ πατρὸς μὲν ἀμήτορα πέλοντα, δίχα πατρὸς ἡ παρθένος ἐπείγεται, τοῦ τεκεῖν ὡς νήπιον, οὐπερ τὴν γενέθλιον ἡμέραν πάντες εὐξώμεθα προθύμως, ἀξιοῦσθαι ἰδεῖν, ἄγνοις ἑμῶν.

Ἄλλος. Μυστήριον ξένον ὁρῶ καὶ παράδοξον.

Εώρακε, θαῦμα φρικτὸν ὁ διάκονος Δανιήλ, ἱμάτια, ὄμβρον ἐν τῇ ὁδῷ μὴ ὑγράναι σου πάντως θεόφρων, διὸ ἐκπλαγεὶς Θεὸν ἐδόξαζε, τρανῶς ἐπὶ γῆς, σὲ θαυμαστώσαντα αἰδίμει.

Ισάγγελον, βίον ἐν γῇ μὲν ἐξήσκησας, οὐρανὸν δὲ ἐφθασας, ἐνθα παρεστηκώς σὺν ἀγγέλοις τῇ θεῇ Τριάδι τὰ νῦν ἀναμέλποις τὸν τρισάγιον ὕμνον ἀγγελικῶς παιδρῶς ἐκεῖ συναυλιζόμενος. Δόξα.

Εφύμνιον, δέξαι κλεινὴ Διονύσιε, ὕμνητοῦ ὕμνήσαντος, θείας σου ἀρετάς, ἐκ βαθέων, καὶ πρέσβευε πάτερ, Χριστὸν τὸν δοξάσαντά σε Κύριον, ἐμὲ ἀγαγεῖν, εἰς βασιλείαν τὴν οὐράνιον. Καὶ νῦν.

Πανάχραντε, κόρη υἱὸν μὲν ἡ μέλλουσα, ἐκτεκεῖν θεάνθρωπον, γένους τοῦ ἐξ Ἀδὰμ τὸν Σωτῆρα, σὺν τῷ ἱεράρχῃ, οὐ μνήμην τὴν ἐτήσιον γεραίρομεν πιστοὶ εὐσεβῶς, εἰς ἡμῶν σωτηρίαν ἱκέτευσ.

Καταβασία.

Μυστήριον ξένον ὁρῶ καὶ παράδοξον, οὐρανὸν τὸ σπηλαῖον θρόνον χειρουβικὸν τὴν Παρθένον, τὴν φάτιν χωρίον ἐν ᾧ ἀνεκλήθη ὁ ἀχώρητος Χριστὸς ὁ Θεός, δὴ ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ. Γυναῖκες ἀκουσίσθητε.

Η Ζακύνθος καὶ Αἶγινα, καὶ ἡ Στροφάδων ἅπασα, ὁμήγουρις μονάζοντων, ἀξίως ἀνευφημοῦσι τὸν θεῖον Διονύσιον, κλεινὸν κοινὸν

ὑπέρμαχον, φωστήρα τὸν ἐκλάμποντα θαυματουργίαις τοῖς πᾶσι, θερμῶς αὐτὸν καλουμένους.

Ἕτερον ὁμοιον.

Αγάπῃ σὲ ἀνύψωσεν, εἰς ἐφετῶν ἀκρότατον, καὶ τῇ Θεῷ ἐνωθέντα δοξάζει σε εἰς αἰῶνα, ὅθεν ἀγάπης ἀγαλμα, ἡ ἐκκλησία μέλπει σε πάνσεπτε Διονύσιε, καὶ κόσμος ἀνακηρύττει σὲ μεγαλύνων ἀπαύστως.

Προεόρτιον ὁμοιον.

Η Οἰκουμένη χόρευε, ἀκουτισθεῖσα σύμπασα, δόξασον μετ' ἀγγέλων, καὶ ἀγραυλούντων ποιμένων, Θεὸν τὸν τεχνησόμενον, ἐν Βηθλεὲμ ὡς νήπιον, δι' οἶκτον πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἐπλασε κατ' εἰκόνα, καὶ ἐγερεὶ πεπτωκότα.

Εἰς τοὺς αἰῶνες ἰσθῶμεν Στιχ. δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια. Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Κατὰ χρέος συνέλθωμεν, τῆς Ζακύνθου ἑγγονοί, ἑορτὴν πανίερων ἑορτάζοντες, πνευματικῶς ἀγαλλόμενοι, ὡς ἀφθαρτον ἄστυον, εὐσεβείας θαυσαυρόν, κεκτημένοι πολύτιμον, ἐν πατρὶα γῇ, διδ' ὕμνους προπέμφωμεν κυρίῳ, τῇ ἡμῖν δωρησαμένῳ πλοῦτον πολυούλβον ἄνωθεν.

Θησαυρὸς ὃν κεκτήμεθα, Διονύσιος πέφυκε, τῆς Ζακύνθου βλάστημα ἱερῶτατον, διὸ συμφώνως Ζακύνθιοι αὐτῷ ἐκβοήσωμεν χαῖρε δόξα καὶ τιμὴ, τῆς πατρίδος πολύδοξε, Διονύσιε, χαῖρε στήριγμα στέφος εὐπατρίδων χαῖρε σκέπη ὀρθοδόξων, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου.

Τῆς Αἰγίνης τὸ ποιμνιον, ἐμπιστεύθης θεόληπτε, καὶ καλῶς ἐποίμανας, θεῖον πνεῦματι, διδ' ποιμένα θεάριστον, σὲ γνοὺς πιστῶν σβόλογος, πανδημεὶ Αἰγινήτων, νῦν παιδρῶς ἑορτάζει σου, τὸ μνημόσυνον, καὶ ἡμῖν ἐπαλλήλως συγχωρεῖ, τοῖς γεραίρουσιν ἐκ πόθου, τὴν σεβασμίαν σου κοίμησιν.

Εντολῶν τοῦ Κυρίου σου, τὴν κυρίαν ἐλάμπρυνας, τὴν ἀγάπην ἔργοις σου καὶ γὰρ κτείνοντα, σοῦ τὸν αὐτάδελφον ἀδελφόν, ἐνόμισας ἄκακε, παρρητῶν τὸ ἑαυτοῦ, ἀνομώτατον ἔγκλημα, μᾶλλον δ' εὐμενῶς, σωτηρίας τὴν τρίβον ἐκδιδάσκων, φιλανθρώπως τὰ πρὸς χρείαν, αὐτῷ παρέσχες μακάριε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Εορτὴν χαρμόσουν ἑορτάζει σήμερον Ζάκυνθος, ὃ φιλέορτο ἱεράρχου καινοῦ μνήμην τελοῦσαν, Διονυσίου τοῦ ἐξ αὐτῆς ἀνατείλαντος καὶ συγκαλεῖται τὰς φίλας πόλεις καὶ νήσους τὰς γε τῶνας, Κεφαλληνίαν καὶ Κέρκυραν, τὴν μὲν ὡς ἐν τοῖς ἄλλοις οἷς κέκτηται Σπυρίδωνα ἀνχοῦσαν τὸν πολυθύμαστον, τὴν δὲ ὡς τὸν θαυματουργὸν πλουτοῦσα νέον Γεράσιμον, συνεύφρανθῆναι πνευματικῶς καὶ πανηγυρίσαι θεοπρεπῶς μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ψάλλοντες εἵπομεν, ὃ ἐν ἁγίοις θαυμαστὸς Κύριος ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, τὰ ἐπὶ γῆς τῶν ὀρθοδόξων συστήματα, ἐκ παντοίων κινδύνων λύτρωσαι, καὶ τῆς οὐρανίου σου βασιλείας ἀξίωσον ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Βηθλεὲμ ἐτοιμάζου, εὐτρεπιζέσθω ἡ φάτις, τὸ σπήλαιον δεχέσθω ἡ ἀλήθεια ἦλθεν ἡ σκιά παρέδραμε, καὶ Θεὸς ἀνθρώποις ἐκ παρθένου πεφανέρωται, μορφωθείς τὸ κατ' ἡμᾶς, καὶ θεώσας τὸ πρόσλημα διδ' Ἀδὰμ ἀνανεοῦται σὺν τῇ Εὐα κράζοντες ἐπὶ γῆς εὐδοκία ἐπεφάνη, σῶσαι τὸ γένος ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ τυπικὰ καὶ ἐκ τοῦ κανόνος τοῦ ἁγίου.

ᾠδὴ γ'. καὶ ε'.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Εὐλογητὸς εἰ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Στίχ. Ὅτι δίκαιος εἰ ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἐποίησας ἡμῖν.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολὴς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Αδελφοί, μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἐκβασίν τῆς ἀνατροφῆς, μιμεῖσθε τὴν πίστιν. Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Διδαχαῖς ποιήλαις καὶ ξέναις μὴ περιφέρεσθε· καλὸν γὰρ χάριτι βεβαιοῦσθαι τὴν καρδίαν, οὐ βρώμασιν, ἐν οἷς οὐκ ὠφελήθησαν οἱ περιπατήσαντες. Ἐχομεν θυσιαστήριον, ἐξ οὗ φαγεῖν οὐκ ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ τῇ σκηνῇ λατρεύοντες. Ὡν γὰρ εἰσφέρεται ζῶων τὸ αἷμα περὶ ἁμαρτίας εἰς τὰ ἅγια διὰ τοῦ ἀρχιερέως, τούτων τὰ σώματα κατακαίεται ἔξω τῆς παρεμβολῆς. Διὸ καὶ Ἰησοῦς, ἵνα ἁγιάσῃ διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος τὸν λαόν, ἔξω τῆς πύλης ἔπαθε. Τοῖνυν ἐξερχώμεθα πρὸς αὐτὸν ἔξω τῆς παρεμβολῆς, τὸν ὀνειδισμόν αὐτοῦ φέροντες. Οὐ γὰρ ἔχομεν ὥδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν. Δι' αὐτοῦ οὖν ἀναφέρωμεν θυσίαν αἰνέσεως διαπαντὸς τῷ Θεῷ, τοῦτέστι καρπὸν χειλέων ὁμολογούντων τῷ ὀνόματι αὐτοῦ. Τῆς δὲ εὐποιίας καὶ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε· τοιαύταις γὰρ θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεός.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἄν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται, καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν εὐρήσει. Ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται, εἰμὴ ἵνα κλέψῃ, καὶ θύσῃ, καὶ ἀπολέσῃ· ἐγὼ ἦλθον, ἵνα ζωὴν ἔχωσι, καὶ περισσὸν ἔχωσιν. Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός. Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων· ὁ μισθωτὸς δέ, καὶ οὐκ ὢν ποιμὴν, οὗ οὐκ εἰσὶ τὰ πρόβατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον, καὶ ἀφίησι τὰ πρόβατα καὶ φεύγει, καὶ ὁ λύκος ἀρπάζει αὐτά, καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα. Ὁ δὲ μισθωτὸς φεύγει, ὅτι μισθωτός ἐστι, καὶ οὐ μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων. Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καὶ γινώσκω τὰ ἐμά, καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν. Καθὼς γινώσκει με ὁ Πατήρ, καὶ γὰρ γινώσκω τὸν Πατέρα· καὶ τὴν ψυχὴν μου τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων. Καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω, ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης, κακεῖνά με δεῖ ἀγαγεῖν· καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσουσι, καὶ γενήσεται μία ποίμνη, καὶ εἷς ποιμὴν.

Κοινωνεὶ καὶ ἡμεῖς μνημόσυνον.

Μεγαλυνάρια.

Χαίροις τῆς Ζακύνθου γόνος λαμπρός, πρόεδρος Αἰγίνης, καὶ Στροφάδων μέγας φρουρός, χαίροις ἐκκλησίας φωστήρ· νέος τριτάκην ἀρχιερέων κλέος ὦ Διονύσιε.

Ἔτερον.

Μένων ἐν ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ, ἔμεινας θεόφρων καὶ σὸν κτείναντα ἀδελφόν, ἐνθέως ἐφέλω, τῇ πρὸς Θεὸν ἀγάπῃ, διὸ Χριστῷ συγχαίροις νῦν Διονύσιε.

Ἔτερον.

Χαίροις τῆς Ζακύνθου θεῖος βλαστός, καὶ μονῆς Στροφάδων, ὁ ἀκοίμητος ὀφθαλμός, χαίροις τῆς Αἰγίνης ὁ μέγας ἀντιλήπτωρ ἀρχιδυτῶν ἡ δόξα, ὦ Διονύσιε.

ΤΕΛΟΣ